

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 33

DECEMBER 2022

**FÖRENA OCH BEVÄPNA FOLKEN UNDER PROLETÄR LEDNING
MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS PLUNDRINGS- OCH
OMFÖRDELNINGSKRIG!**

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU

**SVERIGE 2022: FASCISTPOLITIK, KRIGSHETS
OCH ÖKAD UTSUGNING**

REDAKTIONEN HAR ORDET

Vi lever i en tid då världens imperialister försöker rädda sitt döende utsugarsystem genom att återigen dra fram fascismen ur gömmorna, för att desperat försöka stoppa det uppror som gror och än en gång dela upp världen mellan sig med ännu mer krig. Precis som vi har sett tidigare i historien så räcker inte den borgerliga demokratin och liberalismen när det gäller att till varje pris se till så att arbetarklassen och folket i varje land får betala för kapitalets kris, och samtidigt hetsa fram en opinion till stöd för imperialismens plundrings- och folkmordskrig. En process av reaktionarisering och fascistisering av de borgerliga staterna - såväl i länder som USA och Tyskland som i Ryssland och Kina - har pågått länge, men börjar nu allt mer dras till sin spets, även här i Sverige. Valresultatet och den nya regeringen är bara det senaste steget i denna utveckling, som genomförs med stöd och aktivt deltagande av samtliga partier i borgarklassens riksdag. Genom att driva igenom NATO-anslutning och på så vis formalisera och utvidga Sveriges redan långtgående samarbete med den största och mest aggressiva supermakten USA, har de svenska imperialisterna tydligt visat att de inte bara hoppas på mer krig, utan att de också vill att Sverige skall delta i detta krig. Medan det arbetande folket offras på slagfälten i Ukraina och runtom i världen, så gnuggar den svenska borgarklassen sina händer och räknar pengarna, vilket vi bl.a. kan läsa om i detta nummer av vår Bulletin.

I en sådan situation kan det vara lätt att tappa hoppet om framtiden, men för den som vidgar synfältet och ser sig om i världen öppnar sig en annan bild. Utsugarnas fascism och krigshets är i själva verket inte tecken på deras styrka utan på deras svaghet, deras allt djupare allmänna, slutliga kris. Överallt i världen konfronteras de av folkens växande uppror. I tredje världens förtryckta nationer organiserar och beväpnar sig många miljoner människor mot imperialismen, såsom i Peru, Indien och andra länder där fattigbönder och andra kämpar med vapen i hand och under arbetarklassens ledning i folkkrig och väpnade kamper för att krossa imperialismen och bygga ett nytt samhälle utan utsugning.

Även i de imperialistiska länderna är det allt fler som överger illusionen om den "västerländska demokratin" och går ut på gatorna i kamp för sina rättigheter och livsvillkor och mot imperialismens krig. Även om det råder stor ideologisk och politisk förvirring och många rättfärdiga kamper leds på avvägar på grund av den kontrarevolutionära offensiven och den borgerliga reformistiska "vänsterns" förräderi, så visar alla dessa kamper att arbetarklassen och folket är redo att kämpa. Det som behövs är proletär ledning i form av Kommunistiska Partier, för att leda dessa folkliga kamper och förena arbetarklassens kamp mot kapitalet i varje land med de förtryckta folkens kamp mot imperialismen.

Fascistpolitiken och attackerna på våra rättigheter betyder förstås inte att det är läge för att backa, överge våra principer och fredligt anpassa sig, som vissa tycks tro. Det är tvärtom viktigare än någonsin att öka våra ansträngningar, att kämpa mer och göra mer motstånd. I denna anda har Vänskapsföreningen Sverige – det Nya Peru under det senaste året genomfört en rad aktiviteter och kampanjer: utöver våra möten och studier samt vårt årliga sommarläger, så har kamrater i Föreningen deltagit i agitation och propaganda mot det imperialistiska kriget samt bojkottkampanjen mot det reaktionära riksdagsvalet. Om allt detta, men även om den aktuella situationen i Peru, om kampen inom den internationella kommunistiska rörelsen och andra frågor, handlar detta nummer av Informationsbulletinen Nya Peru.

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
<i>ENA FOLKEN MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS KRIG! UPPHÖJ VÄRLDSFOLKKRIGET MOT DET IMPERIALISTISKA VÄRLDSKRIGET!</i>	4
<i>FÖRENA OCH BEVÄPNA FOLKEN UNDER PROLETÄR LEDNING MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS PLUNDRINGS- OCH OMFÖRDELNINGSKRIG!</i>	7
<i>DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU</i>	14
<i>SVERIGE 2022: FASCISTPOLITIK, KRIGSHETS OCH ÖKAD UTSUGNING</i>	19
<i>STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER, FLYGBLAD 1:A MAJ: ENA VÄRLDENS FOLK MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS KRIG! NED MED DEN KRIGSHETSANDE SVENSKA IMPERIALISMEN OCH DESS STAT!</i>	23
<i>UPPHÖJ, FÖRSVARA OCH TILLÄMPA ORDFÖRANDE GONZALOS ALLMÄNGILTIGA BIDRAG! KROSSA DEN NYA REVISIONISMEN OCH KONVERGENSERNA MED AVAKIAN OCH PRACHANDA!</i>	25

ENA FOLKEN MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS KRIG!

UPPHÖJ VÄRLDSFOLKKRIGET MOT DET IMPERIALISTISKA VÄRLDSKRIGET!

"Kan det bli ett världskrig? Ja det kan det; förutsättningarna finns så länge vi inte har dragit upp deras rötter. Supermakterna förbereder kriget och gör stora planer, det är uppenbart, men vi tror att vi kommunister och revolutionärer, massorna, folket, de människor som inte längre kan tillåta sådan orättfärdighet i världen, måste sikta på att fokusera vår uppmärksamhet inte på kriget mellan supermakterna, för att vår befrielse kommer inte att komma därifrån, för att det skulle vara ett plundringskrig för en nyuppdelning av världen. Makternas världskrig är för herravälde, ingenting annat."

(Intervju med Ordförande Gonzalo, 1988)

"Folk världen över diskuterar nu huruvida ett tredje världskrig kommer att bryta ut. Även i denna fråga måste vi vara andligen förberedda och företa en del analys. Vi är bestämt för fred och mot krig. Men om imperialisterna prompt yrkar på att utlösa ännu ett krig, bör vi inte frukta det. Vår inställning till denna fråga är densamma som vår inställning till vilken störning som helst: för det första är vi emot den; för det andra är vi inte rädda för den."

Första världskriget ledde till att Sovjetunionen, med en folkmängd på 200 miljoner, uppstod. Andra världskriget följdes av uppkomsten av det socialistiska lägret med dess sammanlagda folkmängd på 900 miljoner. Om imperialisterna skulle envisas med att driva fram ett tredje världskrig, skulle helt visst ytterligare flera hundra miljoner övergå till socialismen; därefter blir det inte mycket plats kvar på jorden för imperialisterna; det är också troligt att imperialismens hela system totalt störtar samman."

(Ordförande Mao Tse-tung – Om den riktiga behandlingen av motsättningarna inom folket)

"Förbund med revolutionärerna i de framskridna länderna och med alla de undertryckta folken mot alla och en var av imperialisterna - detta är proletariatets politik utåt."

(V.I. Lenin)

Tillsammans med det internationella proletariatet och världens kommunister och revolutionärer fördömer och krossar Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organ för utlandsarbetet, den ryska imperialismens aggression mot Ukraina. Vi understryker att detta är ett orättfärdigt krig mot en förtryckt nation, som förs av den ryska imperialistiska bourgeoisien som en del av nyuppdelningen av världen mellan de imperialistiska supermakterna, yankeeimperialismen, den ryska imperialismen och den kinesiska imperialismen, och med de övriga imperialistmakternas medbrottslighet, samt ytterligare ett steg i riktning mot ett nytt imperialistiskt världskrig för världsherravälde. Den nuvarande situationen provocerades huvudsakligen fram av den militära omringning av Ryssland som genomförts av yankeeimperialismen, den största utsugaren och aggressorn på världsnivå, som i sin desperation för att förbli hegemonisk supermakt siktar på ett större imperialistiskt krig och försöker mobilisera sina imperialistiska allierade och massorna för ett sådant krig. Vi kallar de proletära krafterna i alla länder, förtryckta och imperialistiska, att mobilisera folkets breda massor mot alla imperialisterna och alla deras krig; mot de tre supermakterna och de övriga imperialistmakterna, som nu återigen vill använda folkets massor som kanonmat och göra dem till medbrottslingar i deras folkmordskrig.

De imperialistiska staterna använder sin borgerliga diktatur och sina massmedia för att provocera fram skräck och tvinga massorna att ta ställning för någon av supermakterna, och de kan räkna med hjälp från alla slags reaktionärer, fascister, liberaler och revisionister för att göra det. Yankeeimperialisterna och de tyska imperialisterna har främjat och beväpnat de nazistiska fascisterna i Ukraina och hela Östeuropa sedan Andra Världskriget fram till idag, först för att bekämpa socialismen och sedan mot deras ryska imperialistiska rival, och den ryska imperialismen använder fascistiska grupper i samma syfte. Alla imperialisterna kan också räkna med stöd från revisionistiska partier, som under falska slagord om "socialism" eller t.o.m. "antiimperialism" underordnar sig en eller annan supermakt och/eller makt och tjänar deras planer. Idag ser vi revisionister som förenar sig med yankeeimperialismen och de europeiska makterna genom att sprida lögnhistorien om ett förmodat "försvar av demokratin" mot de "auktoritära", och andra tar ställning för de ryska och kinesiska imperialisterna genom att sälja deras lögnhistoria om den "multipolära världen" och försöker utnyttja folkens rättfärdiga hat mot yankeeimperialismen för att mobilisera massorna i den imperialistiska nyuppdelningen. Det bekräftas än en gång hur övergivandet av marxismen och förkastandet av den revolutionära vägen är oundvikligen kopplade till socialchauvinismen: när de inte längre vill ha eller tror på massorna och den proletära revolutionen så återstår ingenting annat för revisionisterna än att tjäna en eller annan imperialistisk supermakt eller makt.

Samverkan mellan imperialisterna uttrycks i hur de sprider myten om att motsättningen i världen idag står mellan "demokrati och diktatur" eller "liberalism och traditionalism", för att dölja de verkliga huvudmotsättningarna: mellan imperialismen och de förtryckta folken, mellan bourgeoisien och proletariatet och mellan imperialisterna i kampen om bytet och världsherraväldet. Trots sin rivalitet och sina politiska skillnader, så försvarar alla imperialisterna – yankee, ryska, kinesiska och de övriga makterna – allihop den ruttna och döende imperialistiska utsugar- och förtryckarordningen, och i denna ordnings nuvarande allmänna och sista kris är de villiga att lössläppa en enorm slakt av miljarder människor för att tjäna deras mörka och omöjliga dröm om att rädda sitt system. Reaktionariseringen och tendensen till fascism är allmänna för hela det imperialistiska systemet och genomförs av alla de imperialistiska staterna på olika sätt.

Till och med nu när deras tvist intensifieras, så fortsätter de att samverka mot proletariatet och världens folk, genom att använda kärnvapenutpressningen för att skrämma och pacificera massorna. Vi återförsäkrar oss i det som Ordförande Gonzalo lade fram: **"Vi kan inte acceptera de ondsinta idéer som idag framhäver kärnvapnen och alla de sofistikerade vapen de visar upp, och vi kan inte heller acceptera att de använder dem som utpressning för att paralysera oss. Världens reaktionärer har många gånger pratat om avgörande och slutgiltiga vapen, om mänsklighetens utplåning, men det har alltid varit för att lugna ner, för att hålla nere, för att upprätthålla sin gamla dominans."**

Vi återförsäkrar oss i det internationella proletariatets fasta stöd till de förtryckta nationernas nationella befrielsesträvan mot imperialismen, och i alla nationernas rätt till sitt nationella oberoende och sin suveränitet. Vi återförsäkrar oss likaså i vad kamrat Stalin sade, att **"detta betyder förstås inte, att proletariatet måste stödja varje nationell rörelse, överallt och alltid, i varje enskilt konkret fall. Det betyder att stöd måste ges till sådana nationella rörelser som tendererar till att försvaga, till att störta imperialismen, och inte till att stärka och bevara den."** Det vill säga, att proletariatet inte kan stödja, utan måste avslöja och bekämpa, sådana rörelser eller regeringar i de förtryckta nationerna som bakom "nationalistiska" slagord tjänar en eller annan imperialistisk supermakt eller makt. Den nuvarande Zelensky-regimen i Ukraina är en marionettregim tillsatt av yankeeimperialisterna och de tyska imperialisterna, en reaktionär regim som har sålt ut landet till utländska utsugare, och som måste krossas och sopas bort - liksom de ryska, nordamerikanska och tyska imperialisterna – av Ukrainas folk.

I hela världen bekräftas det mer och mer att proletariatet är den enda klassen som är kapabel att konsekvent och bestämt leda kampen för nationell befrielse och mot det imperialistiska kriget. Därför är behovet av att konstituera eller rekonstituera de Kommunistiska Partierna i varje land än mer brådskande idag. För att kunna organisera och beväpna massorna mot det imperialistiska kriget, så måste de vara militariserade marxist-leninist-maoistiska Partier, byggda för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget, förena sig med folken i alla länder med vapen i hand för att krossa och sopa bort imperialismen från jordens yta med världsfolkkriget, som är svaret på ett imperialistiskt världskrig, som Ordförande Gonzalo slog fast:

"Det är därför vi anser att frågan handlar om att fokusera vår uppmärksamhet, våra ansträngningar, vår passion

och vår vilja på att utveckla folkkriget, därför att det är ur detta som folkets och proletariatets befrielse kommer att komma, den slutliga och sanna befrielsen. Vi anser att ett världsfolkkrig är svaret på ett imperialistiskt världskrig, vi anser att frågan handlar om att förbereda det och vi uppfattar det som att vi som redan befinner oss i folkkrig utvecklar det mer, de som inte har inlett det börjar utveckla det, och på så vis börjar vi att riva ner det imperialistiska väldet, reaktionens välde, och vi börjar sopa bort dem från jordens yta.”

RYSKA, YANKEE- OCH ALLA ÖVRIGA IMPERIALISTER UT UR UKRAINA!

FOLKKRIG MOT DE IMPERIALISTISKA KRIGEN!

ENA FOLKEN MOT ALLA IMPERIALISTERNA!

Folkrörelsen Peru

Mars 2022

DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU

UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO (#51):

FÖRENA OCH BEVÄPNA FOLKEN UNDER PROLETÄR LEDNING MOT ALLA IMPERIALISTERNA OCH DERAS PLUNDRINGS- OCH OMFÖRDELNINGSKRIG!

”Genom att bryta den proletära enheten tjänar splittringsmakeriet bourgeoisin och motsvarar dess behov. Bourgeoisin har alltid haft som politik att skapa splittring inom proletariatets led. Dess lömskaste metod för detta är att köpa över eller odla agenter inom de proletära leden. Och opportunisterna och revisionisterna är ingenting annat än agenter för bourgeoisin. Så långt ifrån att söka ena proletariatet i kampen mot bourgeoisin önskar de att proletariatet ska samarbeta med den. Detta var vad Andra Internationalens revisionister, sådana som Bernstein och Kautsky gjorde. Vid en tidpunkt då imperialisterna var som mest rädda för att proletärerna i alla länder skulle förenas för att förvandla det imperialistiska kriget till en rad inbördeskrig, steg dessa herrar fram för att skapa splittring inom den internationella arbetarrörelsen och talade för samarbete mellan proletariatet och bourgeoisin.”

(SUKP:s LEDARE ÄR VÅR TIDS STÖRSTA SPLITTRARE,
av redaktionerna för Folkets Dagblad och Röda Fanan, 1964)

”Vi, som revolutionära internationalister, har inte och kan inte ha någonting gemensamt med de tyska, de ryska eller de ukrainska socialchauvinisterna.”

(V.I. Lenin – Ett svar, 1917)

”Det är inte socialisternas sak att hjälpa den yngre och starkare rövaren (Tyskland) att plundra de äldre och övermäktade rövare. Socialisterna bör utnyttja kampen mellan rövare för att störta dem alla. I detta syfte bör socialisterna framför allt säga folken sanningen, nämligen att detta krig i trefaldig mening är ett krig mellan slavägarna för att befästa slaveriet. Det är för det första ett krig för att befästa koloniernas trälldom genom en "rättvisare" uppdelning och en fortsatt, mer "solidarisk" utsugning av dem; för det andra för att stärka förtrycket över främmande nationaliteter inom "stor"-makterna själva, ty både Österrike och Ryssland (Ryssland i mycket högre och värre grad än Österrike) upprätthåller sin makt endast genom detta förtryck, som de förstärker genom kriget; för det tredje för att befästa och förlänga löneslaveriet, ty proletariatet är splittrat och kuvat, medan kapitalisterna har fördel härav, eftersom de profiterar på kriget, underblåser de nationella fördomarna och stärker reaktionen, som rest huvudet i alla länder, även de friaste och mest republikanska.”

(V.I. Lenin – Socialismen och kriget)

”I Europa är ett omfattande imperialistiskt krig nära mellan det tyskitalienska blocket och det brittisk-franska, vilka strider om herraväldet över kolonialfolken. I detta krig kommer bägge de stridande parterna, för att vilseleda folk och vinna den allmänna opinionens stöd, att fräckt förklara sin egen sak vara den enda rättvisa och motpartens vara orättvis. I verkligheten är detta bedrägeri. Båda sidorna har imperialistiska mål, båda kämpar för att få herraväldet över kolonierna och halvkolonierna samt för att få inflytelsesfärer, och båda utkämpar erövringskrig. För närvarande slåss de om Polen, Balkanstaterna och Medelhavskusten. Detta krig är alls inget rättfärdigt krig. De enda rättfärdiga krigen är motsatsen till erövringskrig, de är befrielsekrig. Kommunisterna kommer under inga omständigheter att stödja något erövringskrig. De kommer däremot att modigt stiga fram för att stödja varje rättfärdigt befrielsekrig som inte är ett erövringskrig, och de kommer att ställa sig i kampens främsta led. [...]

Chamberlain och Daladier går i Tysklands och Italiens fotspår och blir mer och mer reaktionära. De drar fördel av mobiliseringen för kriget för att ställa statsstrukturen i sina länder på en fascistisk bas samt militarisera ekonomin. Kort sagt, de två stora imperialistiska blocken förbereder sig febrilt för krig, och miljoner

människor riskerar massnedslaktning. Säkerligen kommer allt detta att framkalla motståndsrörelser bland massorna. Såväl i Tyskland och Italien som i Storbritannien och Frankrike och annorstädes i Europa eller ute i världen, måste folken, om de inte vill bli använda till kanonmat av imperialisterna, resa sig och på alla möjliga sätt bekämpa det imperialistiska kriget.”

(Ordförande Mao Tse-tung – Intervju given till en korrespondent för Nya Kinas Dagblad rörande det nya internationella läget, 1939)

Den nuvarande skärpningen av den interimperialistiska motsättningen är ett uttryck för skärpningen av imperialismens allmänna och sista kris. De imperialistiska monopolens behov av att genomföra en nyuppdelning av världen, den borgerliga demokratins kris och reaktionariseringen och fascistiseringen av de reaktionära staterna visar att blodsugarna och hela deras system hopplöst håller på att sjunka, medan det internationella proletariatet och världens folk kämpar och gör motstånd mot denna gamla ordning och håller på att övervinna den splittring och de bakslag som orsakats av den allmänna kontrarevolutionära offensiven och det revisionistiska förräderiet.

Den nu pågående intensifieringen av kampen mellan supermakterna – Yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen – om världsherraväldet, förändrar inte huvudmotsättningen i världen, som fortsätter att vara den mellan imperialismen och de förtryckta folken. Den förändrar inte heller klasskampens grundläggande roll, motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisien. Tvärtom så understryker de imperialistiska krigerna ännu mer att endast med en fast proletär klassposition och med proletariatets vetenskapliga ideologi – marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen – så är det möjligt att förstå vad som nu händer för att så kunna göra slut på folkmordskrigerna och den imperialistiska utsugningen och förtrycket. Och, som händelserna i Ukraina bekräftar, liksom i varje förtryckt nation, så blir det allt tydligare att den enda klassen som kan leda och föra den nationella

befrielsekampen till sitt slut – mot alla och envar av de imperialistiska utsugarna – är proletariatet, som under ledning av sitt Kommunistiska Parti måste ena, mobilisera och beväpna alla folkets klasser mot den lilla klicken av imperialister och deras lokala lakejer.

Den imperialistiska aggressionen och hotet om ett nytt världskrig skärper kampen mellan marxismen och revisionismen inom kommunisternas och revolutionärernas led: i alla länder, förtryckta och imperialistiska, ställs frågan om den väpnade kampen och om folkrigets allmängiltighet på dagordningen. På samma sätt gör den borgerliga demokratins kris, reaktionariseringen av de reaktionära staterna och det växande folkliga förkastandet av parlamentarismen att valbojkotten ställs på dagordningen såsom proletariatets strategi i alla länder. Det imperialistiska kriget radikaliserar oundvikligen massorna och skiljer agnarna från vetet inom vår klass' led.

Nyuppdelningen av världen och proxy-kriget i Ukraina

I den nuvarande intensifieringen av kampen mellan de tre supermakterna så är det Yankeeimperialismen – jätten på lerfötter – som fortsätter att vara den mest aggressiva och krigiska parten, som kämpar desperat för att behålla sin position som enda och hegemonisk gendarm gentemot den kinesiska supermaktens snabba avancemang och det hinder som utgörs av kärnvapensupermakten Ryssland. Efter den sovjetiska socialimperialismens kollaps, siktade yankeeimperialisterna på att dominera Ryssland som om det vore ett förtryckt land; att förvandla det till en halvkoloni och suga ut det med hjälp av en rysk bourgeoisie

”Motståndare till ukrainarnas befrielsesträvanden är de storryska och polska godsägarnas klass och likaså samma nationers bourgeoisier. Vilken samhällselig kraft kan bjuda dessa klasser motstånd? Det 20:e århundradets första decennium har gett det faktiska svaret: endast arbetarklassen, som drar med sig de demokratiska bönderna, är en sådan kraft. Genom att försöka söndra och på så sätt försvaga den verkligt demokratiska kraften, efter vars seger nationellt överväld skulle vara omöjligt, förråder hr Jurkevitsj inte bara demokratins intressen överhuvudtaget, utan också sitt hemlands, Ukrainas, intressen. Om de storryska och ukrainska proletärerna handlar enat, så är ett fritt Ukraina möjligt, men utan sådan enhet kan det inte ens bli tal om detta.”

(Lenin – Kritiska anmärkningar i nationella frågan)

som var underkastad jänkarna och deras allierade. Men, trots sin djupgående ekonomiska och politiska svaghet behöll Ryssland sin roll som imperialismakt och som kärnvapensupermakt, med en monopolistisk bourgeoisie som hade gjort sig av med det revisionistiska Sovjetunionens statsmonopolistiska kapitalism, men som inte hade övergett sin strävan efter imperialistiskt världsherravälde. Efter Jeltsin kom Putin, representanten för denna imperialistiska bourgeoisie, med en långsiktig politik till försvar för den ryska imperialismen som siktade på att återta sitt förlorade imperium.

Yankeeimperialismen avancerade österut tillsammans med de europeiska makterna, huvudsakligen Tyskland. Genom NATO:s militära makt och med Europeiska Unionen som politiskt verktyg, tog de västliga imperialisterna kontrollen över den sovjetiska socialimperialismens tidigare halvkolonier i Östeuropa. Med hjälp av de landsutförsäljande bourgeoiserna i dessa länder (till stor del före detta medlemmar av den revisionistiska byråkratin), och genom att mobilisera samma fascistiska och ”liberala” krafter som de hade använt under Andra Världskriget (då mot socialismen), genomförde dekupperoch”revolutioner” koreograferade från Washington, installerade sina marionettregimer, sina väpnade styrkor och sina kärnvapen. De underblåste de gamla nationella motsättningarna för att ställa massor mot massor, och inledde sitt folkmordskrig mot Jugoslavien. Så inleddes en period av yankeemonopolens, de tyska monopolens och andra monopols ohämmade utsugning av dessa länder, och samtidigt genomförde de den militära omringningen av Ryssland.

Det är ingen tillfällighet att denna process har lett till sin nuvarande skärpning just i Ukraina, ett land vid Rysslands gräns och med en lång historia av interimperialistisk konflikt – och av nationellt motstånd. Såsom en nation förtryckt av tsarismen och andra imperialister, utvecklade Ukraina vid förra seklets början en stark nationell befrielseströrelse. Under proletariats ledning förenade sig en del av denna rörelse med Rysslands proletariat och folk, sopade bort tsarismen, befriade nationen från imperialistisk utsugning, konstituerade den såsom en del av den socialistiska Sovjetunionen och byggde socialismen i Ukraina med de breda arbetande massornas fulla stöd och aktiva och hjältemodiga deltagande. Andra nationalistiska fraktioner,

under borgerlig ledning, sålde sig till imperialisterna och genomförde den vita terrorn mot socialismen och de revolutionära massorna. Sedan dess har yankee- och tyska imperialister understött och beväpnat sådana reaktionära grupper i Ukraina, bland dem de ukrainska nazisterna ledda av folkmördaren Stepan Bandera, idag officiellt utsedd till ”nationalhjärte” av den ukrainska staten.

Efter den revisionistiska kuppen i Sovjetunionen 1956 och kapitalismens återupprättande, blev Ukraina återigen en förtryckt nation, denna gång som en halvkoloni utsugen av socialimperialismen i namn av den ”internationella arbetsfördelning” som revisionisterna lade fram. Sedan dess, på grund av bristen på proletär ledning, har fraktioner av den ukrainska borgarklassen kunnat manipulera folkets rättfärdiga motstånd mot den ryska imperialismen för att tjäna den chauvinistiska, antikommunistiska och landsutförsäljande reaktionen. På samma sätt utnyttjar den ryska imperialismen idag socialismens stolta historia och det Stora Fosterländska Kriget mot fascismen för att legitimera sin borgerliga diktatur och marknadsföra sin imperialistiska expansion bland massorna.

Demonstration mot imperialismens krig, London 2022

Även om det ukrainska folkets rättfärdiga kamp mot imperialismen och dess lokala lakejer existerar – och denna kamp uttrycktes också inom Maidan-protesterna 2014 och inom den kamp som förts av de nya republikerna i Donetsk och Lugansk – så används denna kamp nu av yankeeimperialisterna, de ryska och de tyska imperialisterna för att ställa massor mot massor och mobilisera dem som kanonmat i det nu pågående interimperialistiska proxykriget. Den ukrainska staten, dess nuvarande regim och dess väpnade styrkor kan inte representera Ukrainas folk, och de kan inte föra den verkliga kampen för nationell befrielse; de representerar ingenting annat än den landsutförsäljande bourgeoisien, oavsett om de säljer sig till den ryska imperialismen, yankeeimperialismen eller vilken som helst annan makt eller supermakt. Det som följaktligen åligger Ukrainas proletariat är att organisera sig med självbestämmande, oberoende och självförsörjning; att mobilisera, leda och beväpna folket utan att sälja sig till någon imperialistisk makt eller supermakt. Utan en sådan organisation kan varje försök att skapa en ”enhetsfront” med bourgeoisien mot invasionsmakten endast resultera i att bli en svans till den landsutförsäljande bourgeoisien och dess imperialistiska herrar.

Krig om bytet och om världsherraväldet

Vad har de olika imperialistiska makterna och supermakterna för motiv för att involvera sig i Ukraina? Det finns direkta ekonomiska intressen, d.v.s. den imperialistiska utsugningen av Ukrainas arbetarklass och landets naturresurser. Liksom i andra länder i Östeuropa innebar NATO:s och EU:s inträde i Ukraina, särskilt med kuppen 2014, att landet öppnades för imperialistisk investering; yankeeimperialismens och de europeiska makternas – särskilt Tysklands – kapitalexport. 2021 sammanfattade USA:s utrikesdepartement saken såhär:

"Ukraina erbjuder en stor konsumentmarknad, en högt utbildad och kostnadskonkurrenskraftig arbetskraft [vilket betyder att lönerna är mycket låga – not från SR], och rikliga naturresurser. Regeringen fortsätter att gå framåt med lagstiftning för att utnyttja denna potential. I mars 2020 antog parlamentet en lag för att avskaffa det årtionden gamla moratoriet för försäljning av jordbruksmark, gällande från 1:a juli 2021. Världsbanken förutspår att etablerandet av en marknad för jordbruksmark kan dra till sig 5 miljarder USD i investeringar. [...] Den 30:e mars 2021 avskaffade Radan hindret för stora privatiseringar och ser nu på olika sätt att förenkla privatiseringsprocessen. [...] För att dra till sig utländska investeringar antog regeringen i början av 2021 en ny lag som ger avsevärda finansiella och operativa incitament åt företag som gör stora investeringar i Ukraina." (<https://www.state.gov/reports/2021-investment-climate-statements/ukraine/>)

Under de senaste tre årtiondena har hundratals utländska storföretag etablerat sig i Ukraina, framför allt i dess västra del, och de största investerarna är de tyska biltillverkningsföretagen. Det vill säga, att den nuvarande konflikten delvis är en kamp om bytet, om rätten att exploatera landet. Även om sanktionerna mot Ryssland har ett högt pris inte bara för Ryssland utan även för de övriga imperialisterna, och även om vi vet att det i slutändan är proletariatet och folket som får betala, så är det tydligt att imperialisterna är villiga att offra en del av sina vinster på kort sikt för att de förväntar sig större vinster längre fram. Men viktigare i den nuvarande situationen är det strategiska motivet: för yankeeimperialisterna och de ryska imperialisterna så är den nuvarande konflikten inte bara en kamp om rätten att exploatera Ukraina, utan ännu ett steg i nyuppdelningen av världen, en del av förberedelserna för ett nytt världskrig om världsherraväldet.

För yankeeimperialismen är det Kina, inte Ryssland, som är det verkliga hotet mot dess hegemoni. För att kunna konfrontera Kina, militärt och ekonomiskt, är det oundgängligt att ta Ryssland ut ur ekvationen, d.v.s. försvaga, isolera, neutralisera eller förstöra Ryssland. Samtidigt är de västeuropeiska makternas, huvudsakligen Tysklands, borgarklasser mer och mer medvetna om yankee-imperiets försvagning, och de överväger mer och mer andra allianser som kanske bättre skulle tjäna deras ambitioner om att själva bli supermakter. Följaktligen, för att isolera Ryssland och vara redo för den stora kampen om världsherraväldet, så är det akut nödvändigt för jänkarna att konsolidera sina allianser med de europeiska makterna. Den nuvarande ryska invasionen av Ukraina, framprovocerad av NATO:s omringning av Ryssland, tjänar just precis dessa målsättningar.

I februari 2022 publicerade USA-tankesmedjan Atlantic Council en artikel med titeln *"Washington måste förbereda sig för krig mot både Ryssland och Kina"*. I en rapport från förra året sade samma organisation att *"den ensamt*

"för yankeeimperialisterna och de ryska imperialisterna så är den nuvarande konflikten inte bara en kamp om rätten att exploatera Ukraina, utan ännu ett steg i nyuppdelningen av världen, en del av förberedelserna för ett nytt världskrig om världsherraväldet"

viktigaste utmaningen som USA och den demokratiska världen står inför i det tjugoförsta århundradet är... Kinas frammarsch." Leon Panetta, f.d. CIA-chef och USA:s f.d. försvarsminister, erkände nyligen att kriget i Ukraina är USA:s "proxykrig". Och uttalandena från representanter för yankeeimperialismens

väpnade styrkor avslöjar yankee-supermaktens nuvarande tankegångar:

"Mitt under den pågående rysk-ukrainska konflikten framhöll Frank Kendall, chefen för USA:s flygvapen, den utrikespolitik som ligger bakom USA:s militära insatser, vid Flygvapnets årliga symposium: 'Ryssland och andra hot kommer inte att förbises. Men Kina, som har både regionala och globala ambitioner och resurserna för att eftersträva dem, kommer att vara vår största nationella säkerhetsutmaning'. Han pekade på sju 'operativa imperativ' som han anser är nödvändiga för att styrkorna ska kunna ta sig an möjliga konflikter, inklusive en 'invasion' av Taiwan." (<https://www.counterpunch.org/2022/03/21/is-the-ukraine-war-a-prelude-to-a-more-protracted-global-war/>)

Vi ser nu väldigt tydligt att de tre supermakterna och många av deras allierade är villiga att släppa löst ett nytt världskrig, en enorm slakt av miljoner människor, för att försöka rädda sitt döende imperialistiska system. Just nu är det yankeeimperialismen, fortfarande den starkaste supermakten men svagare för varje dag, som

är den främsta drivkraften i att anstifta ett världskrig; det är logiskt att den föredrar att göra det innan den förlorar ännu mer av sin ekonomiska och militära styrka (och sina allierade). De kinesiska och ryska imperialisterna, även om de också oundvikligen siktar på en konfrontation om hegemonin, verkar föredra att skjuta upp ett sådant krig ytterligare en tid, och nu fokusera mer på interimperialistisk samverkan; på "vänskaplig" omfördelning av bytet under slagordet "den multipolära världen", medan de fortsätter att förstärka sin beväpning.

Proletariatet och folken kämpar och gör motstånd

Mitt i den accelererade reaktionariseringen av de reaktionära staterna, den intensifierade repressionen och de desperata och vulgära krigshets-kampanjerna, går folkets massor i hela världen kraftfullt framåt i sitt förkastande av den gamla utsugar- och förtryckarordningen och dess plundrings- och folkmordskrig. Under de senaste få åren, såväl i de imperialistiska länderna som de förtryckta nationerna, har vi sett en våg av strejker och mobiliseringar, inte bara för ekonomiska krav, utan också mer och mer mot hela den gamla ordningen.

Även om reaktionärerna verkligen kan mobilisera vissa delar av befolkningen till stöd för sina krig, så har de stött på ett folkligt motstånd som de inte förväntade sig: se det starka motståndet i Ryssland mot invasionen av Ukraina, och i USA en ny generation av revolutionära och progressiva anti-imperialistiska aktivister. Även i de nordiska länderna, trots den djupt ingrodda socialchauvinismen och underdånigheten gentemot yankee-supermakten, stöter den nuvarande kampanjen för att gå med i NATO på mer och mer folkligt motstånd. I Aten, Grekland, mobiliserade sig tusentals den 4:e mars i en kraftfull demonstration mot den ryska invasionen och mot NATO, där de bland annat sade att det är ett "interimperialistiskt krig i vilket arbetarna blir tillsagda att välja mellan rivaliserande rövarband". I april vägrade järnvägsarbetare i Grekland att transportera NATO:s militärfordon från hamnen i Alexandra Pulis till Ukraina, och andra aktivister kastade färg på fordonen. Den 6:e mars marscherade mer än 5000 personer i London, England mot rysslands invasion av Ukraina och mot NATO:s expansion, och en rad liknande

mobiliseringar också har ägt rum i flera städer i USA. Detta bara för att nämna några få exempel; tusentals liknande protester har ägt rum på alla kontinenter, vilket visar att de breda arbetande massorna i världen inte låter sig luras av imperialismens och reaktionens krigshets. Och detta trots revisionisternas och opportunisternas mörka arbete, de som i alla länder gör vad de kan för att främja det imperialistiska kriget med slagord om "socialism" och "demokrati".

Revisionismens roll

Alla världens imperialistgäng använder och främjar revisionistiska grupper och partier för att avleda massornas kamper och försöka förhindra att revolutionära rörelser och nationella befrielse-rörelser ledda av proletariatet uppstår och går framåt. Detta borde inte förvåna någon; att tjäna och försköna imperialismen – i namn av "socialismen" och t.o.m. med "revolutionära" och "antiimperialistiska" ord – är revisionismens väsen. Idag bekräftas det med all tydlighet att alla slags revisionister – må de vara parlamentariska, "frihetliga", pro-ryska, pro-kinesiska eller pro-yankee – är socialchauvinister; socialister i ord, men pro-imperialister i praktiken. Deras politik sammanfattas väl av vad Lenin sade i sin rapport om opportunismen vid den internationella socialistiska kongressen i Stuttgart 1907: "I den koloniala

frågan uppkom i kommissionen en opportunistisk majoritet, och i resolutionsförslaget förekom den monstruösa frasen: "Kongressen förkastar inte i princip och för alla tider all kolonialpolitik, vilken under en socialistisk regim kan ha en civilisatorisk verkan." I realiteten var denna sats detsamma som ett direkt återtag till

Demonstration mot imperialismens krig, Madrid 2022

borgerlig politik och borgerlig världsåskådning, vilken rättfärdigar kolonialkrig och illdåd."

Följaktligen ser vi nu hur revisionisterna mer eller mindre öppet tar ställning för den ena eller andra supermakten och fullgör sin reaktionära uppgift att främja nyuppdelningen av världen och det imperialistiska kriget, genom att t.o.m. använda samma lögnhistoria som användes av opportunisterna i den II Internationalen; det påstådda "fosterlandsförsvaret". Revisionisterna av det parlamentariska slaget, bland dem socialdemokraterna och de nutida arvtagarna till de gamla partier som var knutna

"Vi har redan sett att folkets massor i världen mobiliserar sig mer och mer mot det imperialistiska kriget; problemet idag i de flesta länder är att de saknar den proletära ledningen för att ena och beväpna massorna och konfrontera plundringskrigen med revolutionärt krig. Detta gör uppgiften att konstituera eller rekonstituera de Kommunistiska Partierna i varje land ännu mer akut"

till den sovjetiska socialimperialismen, kännetecknas av att de är fullständigt underkastade sina respektive länders härskande storbourgeoisie. Därför tenderar deras ståndpunkt angående supermakterna och den imperialistiska tvisten att följa sin bourgeoisies ståndpunkt som en svans. Så ser vi t.ex. hur de revisionistiska partierna i länder allierade med yankeeimperialismen och NATO i många fall öppet har stött NATO:s aggressioner och invasioner i Afghanistan, Libyen och andra länder, genom att rättfärdiga dem med just lögnhistorien om att "ha en civilisatorisk verkan", nu formulerad som "humanitär intervention", "för demokratin" etc. På samma sätt så tjänar "Ryska Federationens Kommunistiska Parti" troget Putins regim och den ryska imperialismen, och stöder dess imperialistiska krig.

Andra revisionistgrupper, som några av de pro-ryska och pro-kinesiska i västländerna, går emot sin egen bourgeoisie, men bara för att underkasta sig andra makters eller supermaktens imperialistiska bourgeoisie. Vi ser också "vänster"-organisationer i Ryssland (och Ukraina) som motsätter sig den ryska imperialismen och tar ställning för yankeeimperialismen eller den tyska imperialismen. Vad de alla har gemensamt är att de har övergett marxismen och revolutionen, och det enda som återstår för dem är följaktligen att söka efter en "god imperialism" eller "det mindre onda" som påstås kunna skapa "bättre förutsättningar" för en "fredlig övergång" till socialismen. Detta är precis vad de kinesiska och ryska imperialisterna sprider: tesen om den "multipolära världen", som är en direkt fortsättning av Kautskys revisionistiska tes om "ultraimperialismen" och Chrusjtjovs "fredliga samexistens"; i verkligheten är det ingenting annat än en mörk och omöjlig dröm om en stabil och permanent imperialism.

Eftersom en av revisionisternas centrala uppgifter är just att avleda, hålla tillbaka och mobilisera de delar av folket som tenderar att bli anti-imperialister, så måste dessa revisionister dölja sin pro-imperialistiska politik bakom pacifistisk propaganda; de är t.ex. inte *emot* NATO och dess plundringskrig, men inför massorna "kritiserar" de dessa eller motsätter sig vissa *aspekter* av nämnda krig. Och när – som vi ser nu – massornas motstånd mot imperialismen och dess krig växer, trots socialchauvinisternas ansträngningar, så måste de anpassa sig och fokusera mer

på sitt pacifistiska babbel; se exemplet med Podemos i Spanien, som nu föreslår att kalla till ett "fredsmöte" i stället för NATO-toppmötet. På detta sätt kan de också söka stöd från mindre krigshetsande fraktioner av bourgeoisien, för att fokusera mer på interimperialistisk samverkan för att undvika revolution, på "vänskaplig" omfördelning av bytet och det imperialistiska systemets "stabilitet".

Ställda inför det folkliga motståndet mot alla imperialisterna och deras krig, insisterar några av revisionisterna på att de också *självklart* är för att bekämpa alla supermakterna, men att det är nödvändigt att ingå "taktiska allianser" med någon eller några av dem. I verkligheten förvränger de vad Ordförande Mao sade om den antiimperialistiska enhetsfronten, och förnekar fullständigt erfarenheterna av den antijapanska fronten, inklusive den fascistiska och landsutförsäljande karaktären hos borgerliga "nationalister" som Chiang Kai-shek, och alla erfarenheterna sedan Andra Världskriget av byråkratkapitalismens regimer. Och, huvudsakligen, så förnekar de de konkreta förhållandena: att lägga fram en sådan "front" mellan Ukrainas proletariat och folk och storbourgeoisien representerad av Zelenskys regim – när det inte finns någon organiserad, beväpnad och oberoende proletär rörelse – betyder bara att underkasta sig en handfull reaktionärer direkt kontrollerade av yankeeimperialismen.

Massrörelsen och kommunisternas uppgifter

"Men frågan är, inför dessa planer så är huvudsaken inte att bara avslöja dem, utan att förbereda oss mot dem; och det finns bara ett sätt att göra det, att förbereda genom folkkriget. Ordförande Mao sade till oss: man måste förbereda sig och förbereda sig omedelbart mot det imperialistiska kriget och särskilt mot kärnvapenkriget. Hur skall vi svara? Bara med folkkrig, det finns inget annat sätt; detta är huvudsaken. Att avslöja dem är en del av att föra en propagandakampanj som visar deras ondsinta och makabra planer på omfattande folkmord inför världen, men detta kan aldrig stoppa ett krig. Stalin sade det tydligt: dessa kampanjer stoppar aldrig ett krig, det enda som fungerar om vi vill förhindra ett krig är att utveckla revolutionen. Som Ordföranden lärde oss: antingen förhindrar revolutionen

världskriget eller så blir världskriget gnistan som utlöser revolutionen.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo)

Vi har redan sett att folkets massor i världen mobiliserar sig mer och mer mot det imperialistiska kriget; problemet idag i de flesta länder är att de saknar den proletära ledningen för att ena och beväpna massorna och konfrontera plundringskrigen med revolutionärt krig. Detta gör uppgiften att konstituera eller rekonstituera de Kommunistiska Partierna i varje land ännu mer akut, och den nuvarande situationen understryker ännu mer vad Ordförande Gonzalo sade, att dessa partier oundvikligen måste vara militariserade marxist-leninist-maoistiska Partier som med fasthet tillämpar självbestämmandet, oberoendet och självförsörjningen.

Processen att konstituera eller rekonstituera klassens förtrupper måste äga rum mitt i klasskampen, och just nu måste kommunisterna och revolutionärerna delta aktivt och kraftfullt i de folkliga protesterna – med sikte på att leda dem – mot alla imperialisterna och deras folkmordsplaner. De måste skoningslöst bekämpa revisionisternas inflytande och föra proletariatets ideologi och politik till massorna för att förbereda oss mot det imperialistiska kriget; för att göra allt för att förhindra kriget, med vetskapen om att endast med revolutionen, endast med folkkriget, kan vi förhindra

krigen permanent.

”Vi bör sannerligen ta vårt öde i egna händer. Vi bör driva ut allt ofruktbart tänkande ur våra led. Alla åsikter, som överskattar fiendens styrka och underskattar folkets, är felaktiga. Om var och en gör sitt allra bästa ska vi tillsammans med alla de demokratiska krafterna i världen förvisso omintetgöra imperialisternas förslavningsplan, förhindra utbrottet av ett tredje världskrig, störta alla reaktionära regimer och vinna varaktig fred åt mänskligheten. Vi är nyktert medvetna om att vi på vår väg framåt kommer att möta hinder och svårigheter av alla slag och att vi måste vara beredda att möta ett maximum av motstånd och desperat kamp från alla våra inhemska och utländska fienders sida. Men så länge vi förstår att bruka den marxistisk-leninistiska vetenskapen, har förtroende till massorna, står tätt samman med dem och leder dem framåt kommer vi att vara fullt i stånd att undanröja alla hinder och övervinna alla svårigheter. Vår styrka kommer att vara oövervinnelig. Detta är den historiska epok i vilken världskapitalismen och imperialismen går sin undergång till mötes och världssocialismen och folkdemokratin marscherar fram till seger. Dagen gryr framför oss, vi måste uppbjuda alla våra krafter.”

(Ordförande Mao Tse-tung – Det nuvarande läget och våra uppgifter, 1947)

Peru 2022: “Evig ära och heder åt Ordförande Gonzalo! - PCP

Brasilien 2022: “Ordförande Gonzalo lever i sitt allsmäktiga gonzalos tänkande”

Bangladesh 2022

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU

(Ur tidskriften Sol Rojo nr. 51)

”Angående det nutida peruanska samhällets process, i betydelsen det som inleddes år 1895, menar vi att det var då den process påbörjades som vi nu upplever, och vi anser att den har tre moment. Ett första moment i vilket grunderna läggs för byråkratkapitalismens utveckling; detta varar fram till efter Andra världskriget, då det andra momentet tar vid, i vilket byråkratkapitalismen fördjupas; detta fördjupande av byråkratkapitalismen gör att förutsättningarna för revolutionen mognar, och med inledandet av folkkriget 1980 går vi in i det tredje momentet, som innebär byråkratkapitalismens allmänna kris. Förstörandet av det nutida peruanska samhället har påbörjats, därför att det har nått sitt historiska förfall. Det vi ser är följaktligen dess slut, och det som behövs är att sträva, strida, kämpa för att begrava det.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo, 1988)

Byråkratkapitalismens utveckling i Peru

Ordförande Gonzalo lär oss att byråkratkapitalismen utvecklas på en halvfeodal grund och under imperialistisk dominans, då den är en senkommen kapitalism, bunden till feodalismen och underkastad imperialismen. Byråkratkapitalismen föddes sjuk, knuten till halvfeodalismen som tillhör det förgångna och den döende imperialismen: ”med två dödsdömda, obotligt sjuka föräldrar, vad kan det bli för slags barn? Ett sjukt missfoster som har gått in i sin undergångsfas” (Intervju med Ordförande Gonzalo, 1988). Under sin utveckling skärper byråkratkapitalismen alla motsättningarna och alstrar de förutsättningar som får revolutionen att mogna. I Peru gick byråkratkapitalismen in i sin allmänna kris under det förra århundradets 80-tal med folkkrigets inledande.

Årtiondet 2012-2022

Då det 21:a århundradets andra årtionde inleddes (2012) pekade PKP:s Centralkommitté – genom att tillämpa gonzalos tänkande på de nya omständigheterna – på de allmänna linjerna i byråkratkapitalismens utveckling i Peru under 21:a århundradet, med betoning på konsekvenserna av byråkratkapitalismens allmänna kris och halvfeodalismens fördjupande, och bekämpade och krossade ståndpunkterna från HOL och VOL (den högeropportunistiska linjen och den ”vänster”-opportunistiska linjen) i Peru och från den gamla revisionismen angående ”övergångsstadiet” och den parlamentariska kretinismen. På internationell nivå slog Partiet mot den gamla och nya revisionismens ståndpunkter som förnekade att en byråkratkapitalism utvecklats i de koloniala och halvkoloniala länderna, såsom var fallet med Prachanda, Avakians galjonsfigur:

”Koncentrationen av mark, den s.k. ”landgrab”, har ökat under de senaste åren i Peru och i världens förtryckta nationer, vilket fördjupar svälten och eländet; en koncentration av mark som påstås vara för att utöka jordbruksmarkerna och öka produktionen men vars syfte är mer utsugning, mer vinst till varje pris, och skövling av jorden”

”Denna proimperialistiska svält- och folkmordsregerings politik är en fortsättning på Chavimochics modell, i vilken en handfull ägare lagt beslag på 40 000 hektar som återvunnits från öknen.

Alla de nya bevattningsprojekten har ett enda syfte: skapandet av nya *latifundios* [stora jordegendomar] för jordbruksexport. Den f.d. jordbruksministern Rafael Quevedo sade: ”2 800 miljoner dollar kommer att investeras i bevattningsprojekten vid kusten, vilket kommer att ge mer än 185 000 hektar”. Nya *latifundios*? Ja absolut; de tjänar till att skapa ungefär femtio ”företag” som var och ett innehar i genomsnitt 3 600 hektar. Idag finns det flera *latifundios* som har mer än så.”

”De företag här i Peru som har koncentrerat den mesta marken är grupperna Gloria, Wong, Romero, Maple, Camposol, Damper, Agrokasa, Oviedo, ekonomiska grupper inom den inhemska bourgeoisien som utvecklas kopplade till yankeeimperialismen. Denna regering tjänar det imperialistiska storkapitalet och går i linje med den markplundring som äger rum i världen; den har samma linje och samma mål. I detta syfte, som en imperialismens ”förman”, föresätter den sig att bereda vägen för imperialismen och trycka

ner folkets kamper genom att kriminalisera dem och mörda och arrestera bönder, gruvarbetare och studenter, införa undantagszoner och samtidigt implementera så kallad "inkluderingspolitik", lagar om "förhandssamråd". Den kallar varje populistisk politik för "inklusiv", en ordlek som döljer den gamla statens reaktionära väsen, och revisionisterna som åtnjuter denna "inkludering" känner sig tillfredsställda. Denna typ av politik har som mål att garantera byråkratkapitalismens utveckling för imperialismens räkning, genom att lägga beslag på mark vid kusten för den så kallade jordbruksexporten, och i bergsområdena för de imperialistiska gruvföretagen (Newmont-Yanacocha, Southern Peru, Antamina-gruvan, Cerro Verde, Consorcio Cormin, etc.), och i regnskogsområdena för olje- och gasföretagen, för att inte nämna havet." (Bekämpa Humalas pro-yankeeimperialistiska svält- och folkmordsregering genom att utveckla mer folkkrig! PKP-Centralkommittén)

som kännetecknades av en större fördjupning av byråkratkapitalismens allmänna kris och imperialismens allmänna och sista kris. Vi har sett hur de två grundläggande motsättningarna, den nationella frågan och jordfrågan, är omöjliga att lösa inom ramen för den borgerliga legaliteten och att de skärps mer för varje dag. Fördjupandet av den byråkratiska vägen koncentrerar mer och mer rikedom till några få och tar ifrån majoriteten de grundläggande förutsättningarna för att överleva. Så uttrycks det feodala förtrycket i den allt större koncentrationen av jordegendom till ett fåtal jordägare. Aldrig i Perus moderna historia har man sett sådan koncentration av jord hos så få ägare; se Gloria-gruppen. Så förpliktar oss varje minut som går till den trängande nödvändigheten att expropriera expropriatorerna; den peruanska storbourgeoisien (den byråkratiska och den kompradora) och imperialismen.

Vi har även analyserat den kinesiska supermaktens ekonomiska, kulturella och politiska intrång i Peru inom den tvist och den uppdelning av världen som sker mellan de imperialistiska supermakterna och makterna.

Detta viktiga partidokument avslutas med att peka på hur "yankeeimperialismens aggressioner mot de förtryckta nationerna, de interimperialistiska motsättningarna och byråkratkapitalismens kris i vårt land alstrar mer motstånd, mer uppror; vårt folk kämpar med hjältemod och ger sina bästa söner och döttrar, försvarar sin mark och sina vattendrag, kämpar för högre löner och kopplar kampen för dagskraven till erövrandet av makten med mycket mer erfarenhet än under 80-talet (...) Reaktionärerna och revisionisterna (HOL och VOL) trodde att det skulle bli en minskning av kamperna under detta årtionde, en så kallad "reträtt". Som alltid så misstog de sig, det var inget annat än mörka drömmar! De vaknade och såg att det peruanska folket kämpar med hjältemod varje dag; det finns inga repressiva lagar som kan stoppa massorna, de står med Partiet, med maoisterna, och delar på uppgifterna. Med sina dagar av kamp kräver klassen och folket att Folkets Befrielsearmé konfronterar de folkmördande polisstyrkorna och väpnade styrkorna."

Peru idag

I tidigare nummer av Sol Rojo har vi analyserat halvfeodalismens utveckling i Peru under förra årtiondet,

De många massmobiliseringar som äger rum i hela landet, deras radikala karaktär och det språng de gjort i fråga om organisationsformer visar, som Ordförande Gonzalo sade, att "med inledandet av folkkriget 1980 går vi in i det tredje momentet, som innebär byråkratkapitalismens

Apumayo, Peru 2021

allmänna kris. Förstörandet av det nutida peruanska samhället har påbörjats, därför att det har nått sitt historiska förfall". Den byråkratiska vägen får förutsättningarna för revolutionen att mogna mer för varje dag. Den skapar mer och mer ojämlikhet och fattigdom och skapar förutsättningarna för det

peruanska folkets ökade kampvilja under ledning av PKP. En kampvilja som uttrycks i vårt folks hjältemodiga kamper för sjukvård, bättre livsvillkor, för sin mark, sitt vatten och andra resurser, mot de höga levnadskostnaderna eller för bättre arbetsförhållanden.

Castillos regering

"Vi ser ingen framtid för reaktionen och revisionismen, vi tror att de är förenade som siamesiska tvillingar, så går de tillsammans mot sin grav". (Ordförande Gonzalo 1988)

Det som måste förstås är att den reaktionära staten bara

tillåter de organisationer att existera som tjänar till att hjälpa denna stat att överleva. När det gäller "vänsterns" organisationer så tillåter staten endast de som är beredda att sälja ut revolutionen för en grynvälling. Detta är fallet med Castillos regering, med Perú Libre och alla de organisationer som stödjer dem, inklusive rättorna i HOL som försökte lura massorna med den gamla visan om att "uppnå med röstning det som inte uppnåddes med väpnad kamp".

"Taktiken" att först bilda en regering och sedan, påstår de,

ta makten, är en billig fantasi från de "ruttna revisionisterna" (Ordförande Gonzalo), vilket den nuvarande situationen i Peru visar än en gång. Redan Lenin visade tydligt att "staten är ett maskineri för att upprätthålla en klass' herravälde över en annan". Ordförande Gonzalo, som fortsätter på samma väg som proletariats stora anförare, är också förkrossande kraftfull i denna fråga: "den väsentliga frågan när det gäller staten är statssystemet, det vill säga den diktatur som utövas, vilken klass den tillhör, och ur denna kommer regeringssystemet".

Det vill säga att i Peru så är den reaktionära staten ett verktyg för dominans i imperialismens och den peruanska (byråkratiska och kompradora) storbourgeoisins tjänst. En stat som befinner sig ovanför massorna och där deras enda roll är att vart fjärde år välja sina bödlar.

Om den roll som imperialismen, huvudsakligen yankee, har gett till Castillos regering är att hålla tillbaka de sociala kamperna och ge en större social bas åt den reaktionära staten, så är det ett konkret faktum att detta har misslyckats totalt.

De folkliga kamperna har spritt sig till hela landet och aktionernas kvantitet och kvalitet har ökat. Massorna har blockerat motorvägarna över hela landet i protest mot de höjda priserna på mat, bränsle och gödningsmedel.

Inom gruvindustrin brändes gruvan Apumayo i oktober förra året, i vad den borgerliga pressen betraktar som en återgång till 80-talet. Koppargruvan Las Bambas lamslogs under mer än 50 dagar av bondemassornas blockad. I slutet av maj brände massorna Las Bambas-gruvorna som ägs av det kinesiska MMG Ltd. Samtidigt attackerades det mexikanska Southern Coppers projekt Los Chancas av 300 mycket välorganiserade bönder med sprängmedel och skjutvapen, och sprängde därmed gruvbolagets infrastruktur, som bevakades av säkerhetspersonal. En annan viktig massmobilisering ägde rum i Southern

Coppers Corporations gruva Cuajone, där massorna klippte av vattenförsörjningen till gruvan och lamslog mineralproduktionen. I regionen Junín kastade massorna sten på ett hus som tillhörde Vladimir Cerrón, känd för att ha drivit fram Pedro Castillos politiska karriär. Varken mordet på Ordförande Gonzalo, Partiets och revolutionens anförare, i vilket denna regering och rättorna från HOL (MOVAREF) var deltagare och medbrottslingar, eller den repression som utförs av armén och

"Som vi ser så har varken den reaktionära statens repression, de återkommande undantagstillstånden över hela Peru eller mordet som begåtts av de repressiva styrkorna stoppat de folkliga kamperna, som har visat sig omöjliga att hålla tillbaka"

Cuzco, Peru 2021

polisen mot massorna, har stoppat det peruanska folkets hjältemodiga kamp både för sina omedelbara dagskrav och för ett nytt samhälle: kommunismen.

Undantagstillstånd har införts i storstadsområdet Lima, i Callao, Ayacucho, Huancavelica, Cusco, Junín, över hela det nationella vägnätet, i distrikten Challhuahuacho och Coyllurqui (Las Bambas), etc. Pedro Castillos regering, som till en början ville rättfärdiga undantagstillstånden med hälsoskäl, har inte haft något annat val än att erkänna sanningen. Presidenten Castillo har erkänt det verkliga syftet med att undertrycka grundläggande demokratiskt-borgerliga rättigheter såsom hemmets okränkbarhet, rörelsefriheten, mötesfriheten med flera, som har ställt stora regioner i Peru under den reaktionära arméns och polisens kontroll. Perus nuvarande president förklarade t.ex. följande: "För att återställa freden och ordningen i landet, beslutade ministerrådet att införa undantagstillstånd och därmed suspendera de konstitutionella rättigheterna

gällande den personliga friheten och säkerheten, hemmets okränkbarhet, mötesfriheten och rörelsefriheten i provinserna Lima och Callao”.

Som vi ser så har varken den reaktionära statens repression, de återkommande undantagstillstånden över hela Peru eller morderna som begåtts av de repressiva styrkorna stoppat de folkliga kamperna, som har visat sig omöjliga att hålla tillbaka. Detta visar revisionismens, såväl den nya – med maoistisk etikett – som den gamlas, oförmåga att hålla tillbaka och avleda kamperna från deras slutliga mål: att ta makten i hela landet. Inför massornas allt mer kraftfulla aktioner för bröd, för jord och för vatten, etc., så har statens enda svar varit repression.

Korporativismen

Ordförande Gonzalo lär oss att korporativismen innebär ”att bygga upp staten med korporativen som bas, vilket innebär förnekandet av parlamentarismen”. Detta är en väsentlig fråga för Mariategui; ”han sade till oss att den borgerliga demokratins kris är parlamentarismens kris”. Den är ett uttryck för det gamla samhällets djupa kris.

Inom byråkratkapitalismens allmänna kris så är Pedro Castillos kallande till en konstituerande församling inget annat än ett försök att organisera det peruanska samhället kring korporativen. Ett bevis på parlamentarismens djupa kris inom byråkratkapitalismens allt djupare ekonomiska, politiska, sociala och moraliska kris.

Det verkställande utskottet lade i april fram ett lagförslag i kongressen om en konstitutionsreform för att kalla till folkomröstning om kallelsen till konstituerande församling för att skapa en ny konstitution. Den konstituerande församlingen skulle ha som enda behörighet att utarbeta och godkänna en ny konstitution, och här kommer det viktiga med denna församling såsom en väg till mer omfattande korporativisering av det peruanska samhället: Ursprungsbefolkningarnas och afroperuanernas samhällen räknades som särskilda valkretsar, ett försök att organisera massorna enligt ”naturliga” enheter såsom territorium eller kollektiv såsom ursprungsbefolkningarna, under ledning av och mobiliserade av den reaktionära staten.

Det peruanska folket har inget att vänta sig från någon konstituerande process. Vi befinner oss inte i den borgerliga revolutionens tid, utan inom de 50-100 år som Ordförande Mao definierade, inom imperialismens allmänna och slutliga kris. Å andra sidan så är korporativiseringen av samhället inget annat än ett desperat försök att hålla tillbaka massornas vrede utan att röra vid byråkratkapitalismen, halvfeodalismen och underkastelsen under imperialismen. Det vill säga att det är ett projekt för att reformera imperialismens och storbourgeoisins diktatur i syfte att behålla de nuvarande egendomsförhållandena intakta, under vilka några få blodsugare tillägnar sig den rikedom som skapas av det peruanska folket.

Byråkratkapitalismens allmänna kris

Det nuvarande peruanska samhället befinner sig i full förruttnelse. **”Med inledandet av folkkriget 1980 går vi in i det tredje momentet, som innebär byråkratkapitalismens allmänna kris. Förstörandet av det nutida peruanska samhället har påbörjats, därför att det har nått sitt historiska förfall” (Ordförande Gonzalo).** Det gamla samhället har inget att erbjuda massorna som inte innebär mer elände och utsugning.

Repressionen, upphävandet av de grundläggande demokratiskt-borgerliga rättigheterna, militariseringen av landet, den utbredda korruptionen, de konstanta regeringskriserna – på mindre än ett år har fem regeringarkabinett avlöst varandra, och fem jordbruksministrar: Víctor Maita, Óscar Zea Choquechambi, Javier Arce, Andrés Alencastre, etc. massornas förkastande av valcirkusen, konflikten mellan den verkställande och lagstiftande makten, styrningen genom dekret;

allt detta är uttryck för det fortsatta fördjupandet av byråkratkapitalismens kris i Peru och imperialismens och reaktionens oförmåga att genomföra sina tre uppgifter: att ge nytt liv åt byråkratkapitalismen, omstrukturera den gamla staten och förintä folkkriget. Det är en omöjlighet.

Efter de många ”ekonomiska mirakel” som de borgerliga ekonomerna förkunnat under det senaste årtiondet i Peru, så lider 38% av barnen under tre år av anemi. Enligt imperialismens ”icke-statliga organisationer” (NGO) så befinner sig 25% av massorna i fattigdom, och med

Huasabamba, Peru 2021

prishöjningarna på grundläggande produkter och bränsle samt med hungersnöden ”har det förutspåtts att vi kan nå ett läge där 50% av befolkningen har osäker tillgång till mat”. Efter år av uppoffringar och hårda arbetsdagar och då 4,71% (enligt FN) av befolkningen har emigrerat, återstår bara svält och undernäring för en stor del av massorna. Massorna kan inte vänta sig någonting av detta ruttna system.

PKP och folkkriget i Peru

2012, då den ”vänster”-opportunistiska linjen (VOL) kastats ut från Partiet efter en lång och hård tvålinjerskamp, som utvecklades framför allt i Partiets ledning, återförsäkrade PKP:s centralkommitté att **”bibehålla folkkrigets kurs ända till kommunismen, och kalla det peruanska folket till kamp mot denna proimperialistiska svält- och folkmordsregering, liksom mot revisionisterna som förespråkar amnesti åt folkmördare och kapitulanter”**. Att utveckla kampen för dagskraven för att tjäna kampen för makten. Att kalla det peruanska folket till att fortsätta mobilisera sig och **”de alstrade organisationerna till att mobilisera genom att tillämpa Partiets direktiv: gråa organisationer, klandestinitet, kämpa oupplösligen med massorna, demokratisk centralism.”**

Genom att i detta årtionde tillämpa gonzalos tänkande på de nya omständigheterna, med vårt anförarskap i den reaktionära statens händer, har Partiet gått skuldra vid skuldra med massorna, och organiserat dem med sikte på att erövra makten i hela landet, genom att tillämpa självförsörjningen och det ideologiska, politiska och organisatoriska oberoendet utan att svansa efter någon imperialistisk supermakt (yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen eller den ryska imperialismen) eller annan imperialistmakt. Detta visar att maoisterna vet

hur man navigerar och styr skeppet mitt i stormarna och de turbulenta vattnen.

Under detta årtioende har folkkriget i Peru inte för ett ögonblick upphört att strida med vapen i hand mot yankee-supermakten och reaktionen. På internationell nivå har PKP uppfyllt sitt ansvar som röd fraktion inom IKR (den internationella kommunistiska rörelsen) genom att bekämpa revisionismen som huvudfara.

I Peru, som en del av det galopperande fördjupandet av den peruanska statens allmänna kris, har imperialismen och reaktionen vänt sig till rättorna från HOL (MOVADEF) för att legitimera och upprätthålla det gamla statsmaskineriet. Därför föreligger i Peru den omständigheten att det, med folkkrigets frammarsch, har tillfallit PKP uppgiften att med vapen i hand konfrontera den nya revisionismen med maoistisk etikett och att avslöja dessa rättors roll i svart på vitt, vilken inte är någon annan än att tjäna imperialismen och reaktionen. Att deras ståndpunkter om att ”samla krafter”, ”breda fronter”, övergångsperioder, konstituerande församlingar, inväntandet av en ”ny revolutionär cykel” eller försvaret av ”imperialismens styrka” inte är något annat än en kapitulation inför imperialismen och reaktionen, vilket visas av MOVADEF:s stöd till Castillos svält- och folkmordsregering.

Det som nu bevitnas i Peru är folkkrigets frammarsch under PKP:s allomfattande ledning och att det som PKP:s Centralkommitté sade för ett årtionde sedan håller på att förverkligas: **”det finns inga repressiva lagar som kan stoppa massorna, de står med Partiet, med maoisterna, och delar på uppgifterna. Med sina dagar av kamp kräver klassen och folket att Folkets Befrielsearmé konfronterar de folkmördande polisstyrkorna och väpnade styrkorna.”**

”Genom att i detta årtionde tillämpa gonzalos tänkande på de nya omständigheterna, med vårt anförarskap i den reaktionära statens händer, har Partiet gått skuldra vid skuldra med massorna, och organiserat dem med sikte på att erövra makten i hela landet, genom att tillämpa självförsörjningen och det ideologiska, politiska och organisatoriska oberoendet utan att svansa efter någon imperialistisk supermakt (yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen eller den ryska imperialismen) eller annan imperialistmakt”

SVERIGE 2022: FASCISTPOLITIK, KRIGSHETS OCH ÖKAD UTSUGNING

Den politiska situationen i Sverige 2022 präglas framför allt av fortsatt borgerlig offensiv mot arbetarklassen och det arbetande folket och av den svenska imperialismens ännu mer direkta deltagande i den imperialistiska nyuppdelningen av världen genom krig; detta tar sig uttryck i fortsatt fascistisering, ökad repression, gradvis avskaffande av de borgerligt demokratiska fri- och rättigheterna, fortsatta rasistiska och nationalistiska hetskampanjer. Det "blåbruna" blockets valseger innebär ingen plötslig kursändring, utan är ännu ett steg i en process som pågått under många år och genomförts av såväl "blåa" som socialdemokratiska regeringar, och med stöd från den parlamentariska "vänstern" liksom från de stora mediamonopolen och hela skiktet av köpta intellektuella vars karriärer är bundna till den härskande klassen, det svenska imperialistiska monopolkapitalet.

Denna utveckling i Sverige kan inte skiljas från den internationella utvecklingen. Hela det imperialistiska systemet, inklusive den största supermakten USA, befinner sig i sin allmänna och slutliga kris. Imperialismen kan inte övervinna de ständiga överproduktionskriser som är oundvikliga i kapitalismen, och detta system baserat på utsugning, förslavning, plundring och folkmord skärper motsättningarna och alstrar hela tiden mer motstånd och

uppror. Precis som skedde inför det Första och det Andra världskriget, så försöker imperialisterna (framför allt supermakterna USA, Kina och Ryssland men även de mindre imperialistmakterna) idag återigen ta sig ut ur sin kris genom nyuppdelning av världens marknader, framför allt av de förtryckta kolonierna och halvkolonierna i tredje världen; en nyuppdelning och en kamp om världsherravälde som inte kan genomföras utan krig, i vilka arbetarklassens och folkens söner och döttrar tvingas offra sina liv för utsugarnas profiler. Samtidigt behöver imperialisterna till varje pris se till så att det blir arbetarklassen och folket som får betala för kapitalismens kris, vilket nu sker genom chockhöjda matpriser, hyror etc.

Allt detta leder till borgarklassens behov av fascism. I denna situation duger inte längre den borgerliga demokratin och liberalismen till att säkra befolkningens lojalitet och lydnad och förhindra uppror; i stället tar monopolkapitalet allt mer direkt kontrollen över politiken och försöker mobilisera folket mot de "yttre fienderna", d.v.s. mot rivaliserande imperialistmakter och mot folken i de förtryckta länderna. Än så länge väljer de fortfarande i de flesta länder att inte övergå till ett fullt ut och öppet fascistiskt system, utan behåller i stället en fasad av "demokrati" som alltmer töms på sitt innehåll. Det parlamentariska systemet och dess partier och val upprätthålls som symboliska ritualer,

"För att föra krig är det inte tillräckligt med ökad upprustning eller organiserandet av nya koalitioner. För detta är det dessutom nödvändigt att stärka baklandet i de kapitalistiska länderna. Inte ett enda kapitalistiskt land kan föra ett viktigt krig utan att först stärka sitt eget bakland, utan att kuva 'sina' arbetare, utan att kuva 'sina' kolonier. Därav den gradvisa fascistiseringen av de borgerliga regeringarnas politik.

Det faktum att högerblocket nu regerar i Frankrike, Hicks-Deterding-Urquhart-blocket i England, det borgerliga blocket i Tyskland, krigspartiet i Japan, och fascistiska regeringar i Italien och Polen, kan inte kallas en tillfällighet.

Därav det tryck som nu sätts på arbetarklassen: fackföreningslagen i England, lagen om att 'beväpna nationen' i Frankrike, avskaffandet av 8-timmarsdagen i ett antal länder, och borgarklassens offensiv mot proletariatet överallt.

Därav det ökade trycket som sätts på kolonierna och de beroende länderna, de imperialistiska truppförstärkningarna som nu nått en miljon, varav mer än 700 000 är utplacerade i de Brittiska 'inflytandesfärerna' och 'egendomarna'."

(J. Stalin - SUKP(B):s 15:e Kongress, 1927)

men politiken bestäms inte av folkmajoriteten utan av storföretagens styrelser, think-tanks och lobbyister, nära knutna till partierna och de statliga organen. Det påstådda försvaret av ”demokratin” och ”friheten” reduceras till en fråga om en viss typ av individuella ”friheter” och privilegier för de småborgerliga och intellektuella mellanskikten för att säkra deras lojalitet gentemot utsugarsystemet, och blir en del av den fascistiska hetsen och krigshetsen mot borgarklassens inhemska och utländska fiender, vilka benämns som ”extremister” och ”diktaturer”.

Offensiven mot arbetarklassen och folket

Vad vi ser idag i Sverige är fortsättningen på flera årtionden av attacker på arbetarklassens livsvillkor och rättigheter. Den gamla ”svenska modellen” och dess korporativa fackföreningar, styrda av socialdemokratin och inkorporerade i den borgerliga staten, gjorde det möjligt att dra tillbaka de rättigheter som klassen erövrat i hårda kamper under 1900-talet och införa ”gig-ekonomi”, intensifierad utsugning, avskaffad anställningstrygghet, systematisk underbemanning etc. Kampen om LAS är ett av de senaste exemplen, där socialdemokratin och hela den reformistiska ”vänstern” fullständigt sålde ut arbetarklassen och återigen visade sin lojalitet gentemot den svenska imperialistiska utsugarklassen.

En viktig del av denna politik är utnyttjandet av invandrare från tredje världen som ett särskilt utsatt och rättslöst ”underproletariat”. Genom ständig rasistisk hets (under förevändningar om ”kamp mot islamism”, lögnen om ”kostnaderna för invandringen” o.s.v.) skapas de politiska förutsättningarna för avskaffandet av permanenta uppehållstillstånd och införandet av tillfälliga arbeten utan rättigheter och med extremt låga löner för dessa invandrare, som förväntas vara ”tacksamma” och bli ”integrerade” i det svenska utsugarsystemet och dess kultur. På så sätt ska utsugningen intensifieras och andra delar av arbetarklassen (huvudsakligen ”etniska” svenskar och tidigare generationer av invandrare) hållas tillfälligt lugna genom (relativt sett) något mindre dåliga villkor – men som vi ser idag så leder denna ”apartheid light”-politik till att försämra villkoren för *hela* arbetarklassen. Denna metod, att splittra upp arbetarklassen i grupper som kan vändas mot varandra, har använts under hela kapitalismens historia, men mest genomgående och systematiskt under de fascistiska regimerna.

”För att på allvar kunna ta upp denna kamp är det dock nödvändigt och oundvikligt att bryta helt med de socialfascistiska och revisionistiska fackpamparna och politikerna, vars karriärer och privilegier är bundna till den borgerliga staten”

Arbetarklassen i Sverige har dock inte slutat att kämpa; även inom de borgerligt styrda fackförbunden och partierna finns det folk som fortsätter att göra motstånd mot borgarklassens attacker och kapitalets lakejer inom arbetarrörelsen, till försvar för de redan erövrade rättigheterna och mot den rasistiska splittringspolitik. För att på allvar kunna ta upp denna kamp är det dock nödvändigt och oundvikligt att bryta helt med de socialfascistiska och revisionistiska fackpamparna och politikerna, vars karriärer och privilegier är bundna till den borgerliga staten. Erfarenheterna av alla dessa kamper bekräftar gång på gång att arbetarklassen inte kan vinna sina rättigheter inom det existerande systemet eller genom den borgerliga staten, utan endast genom att organisera sig oberoende av dessa och i kamp mot dem, med målet att störta hela utsugarsystemet och bygga ett nytt samhälle under arbetarklassens ledning. För detta behöver klassen sin förtrupp, ett kommunistiskt parti för att förena och leda alla folkets kamper, för att leda och beväpna det arbetande folket i socialistisk revolution.

Fascistiseringen och den borgerliga demokratins kris

Medan de tidigare fascistiska rörelserna och regimerna (t.ex. hitlerfascismen och den italienska fascismen) uppstod som en borgarklassens reaktion mot en stark, internationell revolutionär arbetarrörelse, som med Sovjetunionen som bas och inspiration utgjorde ett överhängande hot mot kapitalet i flera länder i Europa, så handlar den nuvarande fascistiseringen mer om att förebygga och förhindra uppkomsten av en sådan arbetarrörelse. Medan Hitlers och Mussolinis fascister vann borgarklassens förtroende först och främst genom att lova att ”förintä kommunismen”, så är den antikommunistiska propagandan inte lika framträdande hos ett parti som Sverigedemokraterna; det finns ju inte någon större kommunistisk rörelse här att hetsa mot. Men i grunden är deras mål och syften desamma: att skapa de politiska förutsättningarna för att öka utsugningen och samtidigt förhindra uppror med alla medel, att mobilisera delar av befolkningen till stöd för monopolkapitalets diktatur, imperialismens krig och plundringen

av de förtryckta länderna. De är fullt medvetna om att det enda verkliga hotet mot detta system i förlängningen är en enad och organiserad arbetarklass ledd av kommunistiska partier, och dagens fascister har fortfarande som sin huvuduppgift att försöka förintä detta hot.

Denna reaktionarisering och fascistisering av den borgerliga staten har redan pågått under en längre

tid, och har hela tiden ackompanjerats av massiva propagandakampanjer för att förbereda opinionen för ännu mer repression och inskränkningar av de demokratiska fri- och rättigheterna. Lögnkampanjerna om "terrorhotet" och den "ökade brottsligheten" har en central roll i att legitimera avskaffandet av rättssäkerheten, den obegränsade övervakningen, avlyssningen och militariseringen av polisen.

Inga av "demokratins" principer är längre heliga; i flera år har diverse partier agiterat för möjligheten att sätta in militär mot den egna befolkningen och förbjuda "extremistiska" organisationer. COVID-pandemin och kriget i Ukraina har också utnyttjats maximalt för att

legitimera denna "avdemokratisering" med långvariga demonstrationsförbud, censur av utländska media och en grundlagsändring som gör det olagligt för t.ex. journalister att avslöja krigsbrott begångna av den svenska imperialismen eller dess allierade.

Sammanfattningsvis är det tydligt att den svenska borgarklassen och dess strateger redan sedan länge varit inställda både på imperialistiskt plundringskrig och på drastiska försämringar av arbetarklassens och folkets livsvillkor, i syfte att säkra kapitalets fortsatta profiter och makt. Ingenting av detta handlar om att "bekämpa brottslighet" eller att skydda folket mot "terrorism"; det handlar om att stärka den borgerliga diktaturen och göra den redo att med alla medel slå tillbaka det uppror som

växer när utsugarklassen desperat försöker rädda sig ur sin olösliga kris.

Varför vill den svenska imperialismen ha krig?

Den svenska borgarstaten har nu tagit steget från sitt redan intima samarbete med supermakten USA:s krigs- och spionmaskineri till ansökan om formellt NATO-medlemskap och ett mer direkt och omfattande svenskt deltagande i pågående och kommande omfördelnings- och plundringskrig. Det torde vara uppenbart för var och en som inte bara reflexmässigt rabblar den officiella krigspropagandans lögner

att Sveriges, Finlands och andra länders NATO-anslutning inte *minskar* risken för krig i Europa, utan tvärtom drastiskt *ökar* denna risk. Varför är då den svenska storbourgeoisien och dess intellektuella underhuggare så uppenbart sugna på att dra igång ett nytt världskrig, och varför vill de att Sverige skall vara en del av detta krig? Handlar det om att "försvara demokratin" mot "auktoritära" och "antidemokratiska" ryssar och kineser? Nej, uppenbarligen inte: reaktionariseringen, fascistiseringen, avskaffandet av borgerliga fri- och rättigheter, rasismen och krigshetsen utgör en allmän tendens i hela det imperialistiska systemet och äger rum i de borgerliga staterna såväl i Sverige, Tyskland och USA som i Ryssland och Kina. De verkliga motiven bakom denna krigshets är desamma som de alltid har varit: att lägga beslag på nya marknader och nya länder

"Ukraina har antagit en liberal lagstiftning vad gäller utländska investeringar. Utländska medborgare kan äga upp till 100% av företag, utom inom vissa strategiska branscher.

De populäraste branscherna har varit stålindustri, livsmedelsindustri och telekommunikationer.

Det svenska samarbetet med Ukraina inleddes 1995 och har sedan dess ökat. Exporten till Ukraina utgjorde 0,2 % av den totala andelen svensk export under 2001. Exporten från Sverige till Ukraina ökade med 30 % mellan 2000 och 2001. Sveriges största exportvaror till Ukraina var pappersmassa, kemiska produkter, stål, pumpar, kompressorer, telekommunikationsapparat och transportfordon. Sverige är den femte största leverantören av verktyg till Ukraina. Under 2002 uppgick den svenska exporten till Ukraina till 1, 8 miljarder kronor vilket är en ökning med drygt 37 % mot år 2001.

För investeringarna i Ukraina står företagen: ABB, Astra Zeneka, Airo Catering, Cereal Foods, CETAB, Ericsson, Electrolux, Nordiska Satelit, Scania, Skanska, Gambro, Ikea, Chumak(före detta South Food), SKF, Swedwood, Tetra Park och Volvo. Intresset bland svenska företag att etablera sig på ukrainsk marknad växer med antalet företag som öppnar representationskontor i Ukraina."

(Ur "Svenska företagsetableringar i Ukraina - potentiella risker och möjligheter", kandidatuppsats i företagsekonomi vid Handelshögskolan i Göteborg, 2003)

vars arbetskraft och naturtillgångar kan exploateras, samt givetvis det faktum att krig i sig är en fantastisk vinstmaskin för kapitalet, inte minst för den svenska vapenindustrin.

NATO:s och EU:s våldsamma och destruktiva expansion österut har sedan 90-talet möjliggjort de västeuropeiska (inklusive de svenska) storföretagens motsvarande expansion i Östeuropa. Som vanligt så finner man förvånansvärt rak och ärlig information på Regeringskansliets hemsida:

"Närmandet till EU är en viktig drivkraft för reformprocessen i Ukraina och EU:s relationer med Ukraina har fördjupats betydligt de senaste åren, inom ramen för det Östliga partnerskapet och i synnerhet genom det associeringsavtal mellan EU och Ukraina som undertecknades 2014. Avtalet trädde formellt i kraft den 1 september 2017. Det är det mest omfattande samarbetsavtal som EU har med något partnerland. Avtalet innefattar omfattande frihandel mellan EU och Ukraina. Ukrainska medborgare kan sedan 2017 resa viseringsfritt till Schengenländerna."

Den "reformprocess" som nämns här definieras inte närmare, och en del kanske får för sig att det handlar om "demokratiska" reformer eller liknande. Vad som egentligen avses är att den av USA tillsatta ukrainska marionettregimen röjt undan de juridiska hindren för USA:s och Västeuropas företag att köpa mark och annan egendom i Ukraina. "Frihandelsavtalet" innebär förstås, vilket alla vet som har erfarenhet av sådana avtal i t.ex. Latinamerika, att landet blir bundet till en ojämlik handel som gynnar de imperialistiska staterna och storföretagen (och en liten klick av ukrainska utsugare) på det ukrainska folkets bekostnad. Regeringskansliets hemsida förklarar sedan vad som är syftet med det "reformarbete" som EU stöder i Ukraina:

- 1. öka ländernas ekonomiska integration med EU och deras marknadsekonomiska utveckling,*
- 2. bidra till stärkt demokrati, jämställdhet, ökad respekt för mänskliga rättigheter och en mer utvecklad rättsstat, samt*
- 3. förbättrad miljö och begränsad klimatpåverkan.*

Om vi tittar på vad det är för politiska krafter som EU och NATO faktiskt har stött och stödjer i Ukraina (diverse ultrareaktionära och mer eller mindre öppet fascistiska och nazistiska grupper), och vilka metoder de har använt för att "stödja reformarbetet" (statskupp m.m.), samt hur dessa imperialister nu fullständigt struntar i sina egna "klimatåtgärder", så kan vi omedelbart avfärda punkt (2) och (3) som rent struntprat. Den ENDA punkten som är relevant här är punkt (1), och "ekonomisk integration med EU" och "marknadsekonomisk utveckling" betyder

ingenting annat än de västeuropeiska imperialistiska storföretagens och staternas hejdlösa utsugning av Ukrainas arbetarklass och naturtillgångar. Regeringskansliet skäms inte för att säga som det är:

"Omkring 100 svenska företag är aktiva i Ukraina och Sverige tillhör de tio största investerarna i landet. Flera svenska företag har produktion i Ukraina, bland annat SKF, Lantmännen, Seger och Electrolux. Problem med avfallshantering, energiförbrukning och låg vattenkvalitet bidrar till intresse för svensk energi- och miljöteknik. Det låga löneläget i Ukraina bidrar till intresse från svenska företag för outsourcing, bland annat inom IT-sektorn."

Vad gäller den svenska vapenindustrin, som utgör en anseelig del av den svenska imperialismens ekonomi, så skriver tidningen Näringslivet att "Saabs aktie har gått som tåget sedan kriget i Ukraina bröt ut", och "Försvarsindustrikoncernen Saabredovisaren rörelsevinst på 654 miljoner kronor för första kvartalet, upp tio procent jämfört med samma period i fjol./ Omsättningen steg med 1,4 procent till 9,2 miljarder kronor, medan orderingången lyfte med 38 procent till 8,1 miljarder kronor." Saabs VD uttrycker sig försiktigt men har svårt att dölja sin glädje över krigsprofiterna: "Det är fruktansvärt med kriget i Ukraina, det är det första man tänker på varje dag, så det känns ganska torftigt att prata om ett kvartalsresultat i ljuset av det. / Men det är bara att konstatera att det är ett stort intresse just nu och att de här besluten skapar en bra grund för tillväxt. Generellt är det en otrolig utveckling av hur mycket pengar som kommer att spenderas på försvar, säger Micael Johansson." (<https://www.tn.se/ekonomi/saab-om-nato-ger-helt-annan-mojlighet/>)

Kort sagt, de svenska imperialisterna har precis samma motiv som de nordamerikanska, de tyska, de kinesiska eller de ryska imperialisterna, och det är samma motiv som fick imperialisterna att dra igång det första och det andra världskriget. Och liksom då så utmärker sig de borgerliga, reformistiska "arbetarpartierna" och den parlamentariska och antikommunistiska "vänstern" genom att troget stämma in i kapitalets krigshets. För arbetarklassen och folket i Sverige och övriga länder finns det ingenting att vinna på att välja sida i imperialisternas kamp om profit och världsherravälde. Den enda vägen framåt för arbetarklassen i Sverige är att bekämpa sin egen borgarklass och dess imperialistiska stat såsom huvudfiende, som en del av det internationella proletariats och de förtryckta folkens kamp för att störta alla världens imperialister och göra slut på deras krig en gång för alla.

LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!

**ENA VÄRLDENS FOLK MOT ALLA
IMPERIALISTERNA OCH DERAS KRIG!**

**NED MED DEN KRIGSHETSANDE SVENSKA
IMPERIALISMEN OCH DESS STAT!**

”Den är inte internationalist som lovar och svär vid internationalismen. Internationalist är endast den som på ett sant internationalistiskt sätt bekämpar sin egen bourgeoisie, sina egna socialchauvinister, sina egna kautskyaner”

(V.I. Lenin)

**”Om de oss driver, dessa kannibaler
mot våra grannar än en gång
vi skjuter våra generaler
och sjunger broderskapets sång”**

(Internationalen)

Denna första maj äger rum i en tid då den härskande borgarklassen och hela dess imperialistiska system sjunker allt djupare i sin allmänna och slutliga kris, medan den internationella arbetarklassen och världens folk alltmer reser sig i uppror. För att försöka rädda sitt döende utsugar- och förtryckarsystem och på nytt dela upp världen mellan sig intensifierar utsugarna sina plundrings- och folkmordskrig, och de tre supermakterna USA, Kina och Ryssland förbereder sig för ett nytt världskrig om världsherraväldet. Liksom alla imperialistiska krig så är Rysslands krig i Ukraina ett borgarklassens krig, ett orättfärdigt krig för att gynna den ryska storbourgeoisien på bekostnad av folket i både Ukraina och Ryssland. Den största och mest aggressiva supermakten USA, vars herravälde i världen är hotat, har under lång tid trappat upp sina krigsförberedelser i Europa och omringat sin ryska rival med massförstörelsevapen och militärbaser; syftet är att försvaga och isolera Ryssland för att kunna konfrontera den stora utmanaren, den kinesiska imperialismen.

De europeiska imperialistmakterna, inte minst den svenska imperialismen, deltar entusiastiskt i USA-imperialismens krigshets i hopp om ännu mer profiter genom exploateringen av förtryckta nationer som Ukraina och genom vapenförsäljning. Svenska skattebetalares pengar används för att finansiera den nordamerikanska tankesmedjan ”Atlantic Council”, vars uppgift bl.a. är att påverka opinionen till förmån för USA och NATO och hetsa mot dess rivaler; bland medlemmarna finner vi bl.a. Carl Bildt, Marcus Wallenberg och chefen för SAAB. Genom NATO:s och EU:s expansion österut, genomförd med statskupper och ”färgrevolutioner” styrda direkt ifrån Washington och i samarbete med ländernas egen landsutförsäljande borgarklass, öppnades Östeuropa för de västliga storföretagens hejdlösa utsugning av dessa länders arbetarklass och naturtillgångar. I propagandan för den breda massan framställs imperialisternas krig som en rättfärdig kamp ”mot diktatur”

och ”för fred och demokrati”; i verkligheten handlar det inte om något annat än den härskande klassens plundring och profit.

Att fördöma den ena imperialismaktens krig, men godkänna eller aktivt stödja sina egna imperialister och dess allierades krig och marionettregimer, är detsamma som att delta i krigshetsen för ett nytt världskrig. Sveriges omfattande samarbete med yankeeimperialismen genom NATO är redan ett faktum som ökar risken för ett världskrig, i vilket Sveriges folk blir en självklar måltavla. **Det är inte tillräckligt att förhindra ett formellt NATO-medlemskap; Sveriges arbetarklass och folk måste omedelbart kräva ett slut på alla de svenska imperialisternas krigshandlingar och krigshets,** och avslöja och fördöma alla de politiker, intellektuella och organisationer - från höger till så kallad ”vänster” - som tjänar den svenska imperialistiska storbourgeoisien och har godkänt och understött de imperialistiska plundringskrigen i Afghanistan, Libyen, Mali o.s.v.

För mer än hundra år sedan, då imperialisterna inledde sitt första världskrig, lärde sig arbetarklassen att det enda sättet att på riktigt bekämpa utsugarnas plundringskrig och hela utsugarsystemet är att förena sig med arbetarna i de övriga länderna, att vägra kriga för någon imperialismakt och att i stället vända gevären mot borgarklassen i det egna landet. Allt detta skedde i hård kamp mot de så kallade ”socialister” som förrådade klassens sak och valde att ställa sig på den egna borgarklassens sida och stödja dess plundringskrig, då som nu under förevändningar om att ”försvara fosterlandet” eller ”bekämpa tyranniet”. Det var detta skikt av köpta, privilegierade självutnämnda ”socialister” i utsugarnas tjänst som blev början på den reformistiska, borgerliga delen av arbetarrörelsen, och än idag ser vi diverse ”socialister” som tävlar i att försköna imperialismen och dess krig genom att klä in dem i fina ord om ”välfärd” och ”demokrati”. De är socialchauvinister – socialister i ord, men borgerliga pro-imperialister i handling.

Men trots krigspropagandan från den falska ”vänstern” och de övriga borgarlakejerna, och trots deras uppmaningar till att lydigt underkasta sig borgarstaten, så vänder sig arbetarna och folken i världen – och i Sverige – nu alltmer emot utsugarnas krigsplaner och mot den ökande utsugningen och repressionen. Som alltid när de förbereder krig, så gör den härskande klassen och dess stat allt för att låta de arbetande betala för det, och för att förebygga uppror så stärker de sin diktatur med militär upprustning, avskaffande av de demokratiska rättigheterna och rättssäkerheten, ökad repression och övervakning samt med fascistiska hetskampanjer.

I borgarklassens riksdag tillåts ingen verklig opposition mot denna ordning; alla deras partier från höger till ”vänster” har som uppgift att bevara det rådande systemet, om de så vill göra det med ”nyliberal” plundring, fascism eller ”välfärds kapitalism” (eller en kombination av dessa). I samtliga fall bygger politiken på fortsatt utsugning av arbetarklassen samt imperialistiska krig och plundring av de förtryckta nationerna. Arbetarklassen har ingenting att vinna på att fortsätta rösta i borgarklassens val i hopp om några tillfälliga förbättringar, vilket fler och fler arbetare runtom i världen nu inser.

Det som behövs för att få slut på det genomruttna och döende utsugarsystemet är att arbetarklassen i varje land organiserar sig med fullständigt självbestämmande, oberoende och självförsörjning gentemot borgarstaten, vänder de revisionistiska klassförrädarna ryggen och bygger sitt Kommunistiska Parti. Ett parti som är arbetarklassens förtrupp och tillämpar proletariats ideologi på varje lands konkreta förhållanden för att ena, beväpna och leda folket i socialistisk revolution genom att bygga den nya arbetarstaten och riva ner den gamla reaktionära staten, och som förenar sin kamp med de förtryckta folkens kamp mot imperialismen ända tills utsugar- och förtryckarsystemet är krossat och bortsopat i hela världen.

**LEVE DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!
NED MED ALLA IMPERIALISTERNA OCH ALLA DERAS KRIG!
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!**

**Studiecirkeln 24 september
1. maj 2022**

UPPHÖJ, FÖRSVARA OCH TILLÄMPA ORDFÖRANDE GONZALOS ALLMÄNGILTIGA BIDRAG!

KROSSA DEN NYA REVISIONISMEN OCH KONVERGENSERNA MED AVAKIAN OCH PRACHANDA!

(Översättning från spanska av Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru, 2022)

Sedan RIM:s [den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen] kollaps, som orsakades av Avakians och Prachandas nya revisionism, har Perus Kommunistiska Parti och dess alstrade organ Folkrörelsen Peru insisterat på att konvergenserna och försoningen med denna revisionism fortfarande uttrycks inom den internationella kommunistiska rörelsen, även inom några av de Partier som leder väpnad kamp eller folkkrig. På grund av bristen på korrekt hantering av tvålinjerskampen och det felaktiga fokus som läggs på försoning under parollen om "enhet", så fortsätter sådana konvergenser inte bara att existera idag, utan har i vissa fall förvandlats till mer definierade ställningstaganden mot Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag, mot maoismens konkreta tillämpning, och konkret uttryckt mot maoismen som tredje, ny och högre stadium av marxismen.

Liksom var fallet med Avakian och hans anhängare inom RIM, så hänfaller även dagens "anti-gonzalister" till de gamla överspelade revisionistiska anklagelserna om "dogmatism", "radikalism" och "personkult" för att attackera gonzalos tänkande. De sprider idén om en påstådd kamp mellan "gonzalister" och "maoister" och publicerar långa förment "vetenskapliga" texter för att förvirra och dölja kampens centrala frågor och det konkreta innehållet i Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag. De sprider lögnen (och upprepar därmed det som reaktionen spridit redan från början) att Perus Kommunistiska Parti vill hävda gonzalos tänkande som "marxismens fjärde stadium", när PKP:s ståndpunkt alltid har varit tydlig: gonzalos tänkande är maoismens konkreta tillämpning på den peruanska revolutionens förhållanden, men innehåller även några viktiga bidrag som är allmängiltiga. Dessutom vill de framställa gonzalos tänkande som en "dogm" som är fjärrad från den konkreta verkligheten, när det i själva verket är de själva som förnekar dagens konkreta verklighet och den skapande tillämpningen av maoismen på varje lands revolutionära praktik. De tar några ord eller ståndpunkter från marxismens klassiker för att förneka dess revolutionära väsen, och bakom allt deras pratmakeri finner vi samma revisionistiska ståndpunkter som alltid: den "fredliga övergången", "styrkeackumulation", "de

revolutionära styrkornas svaghet" etc.

Sammanfattningsvis så är de huvudsakliga frågorna i denna kamp följande:

- Folkkrigets allmängiltighet som proletariats militära teori och strategi i alla länder
- Bojkotten av de reaktionära valen
- Världsrevolutionens strategiska offensiv
- De Kommunistiska Partiernas militarisering
- Nödvändigheten att alstra ett vägledande tänkande och ett anförarskap för revolutionen i varje land

Dessa punkter är nära sammankopplade och har att göra med förståelsen av den nuvarande situationen i världen: imperialismens allmänna och sista kris och den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen.

Om folkkrigets allmängiltighet

Genom att basera sig på det som etablerats av Marx, Lenin och Ordförande Mao Tse-tung och på det internationella proletariats och de förtryckta folkens hela konkreta erfarenhet före och efter den revisionistiska kuppen i Kina – inklusive erfarenheten av folkkriget i Peru – slår Ordförande Gonzalo och PKP fast att folkkriget är **"proletariats högsta militära teori, utformad av Ordförande Mao, och den måste specificeras för alla slags länder, må de vara imperialistiska eller förtryckta"**. Genom att utgå från det som den store Lenin alltid underströk, **"inbördeskrig, som ännu ingen stor revolution i historien undgått och varför utan ingen enda seriös marxist har tänkt sig övergången från kapitalism till socialism"**, krossade Ordförande Gonzalo den revisionistiska och anti-leninistiska bluffen om en förmodad "resning utan krig", och sade **"[...] betänk, att en resning som den i Petrograd aldrig har upprepats;**

betänk det antifascistiska motståndet och de europeiska gerillorna i Andra Världskriget, liksom de väpnade kamper som förs idag i Europa, och se att i slutändan så var Oktoberrevolutionen inte bara en resning utan ett revolutionärt krig som varade i flera år”.

Oförmögna att motbevisa dessa marxistiska sanningar hänfaller ”anti-gonzalisterna” till att förvränga definitionen av vad som är ett folkkrig; de upprepar de påstådda dogmerna att ”ett folkkrig är ett bondekrig” och att ”folkkrig betyder att inringa städerna från landsbygden” för att rättfärdiga sin ståndpunkt att folkkriget inte kan tillämpas i de imperialistiska länderna. I verkligheten har varken Ordförande Mao eller Ordförande Gonzalo lagt fram dessa som allmänna kriterier för folkkriget. PKP lägger fram följande kriterier som definition av folkkriget:

- 1) Proletariatets ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, måste specificeras i ett vägledande tänkande.**
- 2) Nödvändigheten av det Kommunistiska Partiet för att leda folkkriget.**
- 3) Nödvändigheten att specificera folkkriget, att slå fast den väg som det måste följa enligt varje lands konkreta förhållanden.**
- 4) Stödbaser eller ny makt.**

I den nuvarande situationen i världen, då imperialismen befinner sig i sin allmänna och sista kris, när supermakterna och makterna försöker rädda sitt system med en nyuppdelning av världen genom att slakta miljoner och proletariatet och folken reser sig mer och mer mot den gamla ordningen, så står det allt mer klart för kommunisterna och revolutionärerna att det som behövs är att bryta med de uttjänta dogmerna om ”styrkeackumulationen” och förvrängningarna om den påstådda ”resningens väg” i de imperialistiska länderna, och det är outhärligt och brådskande att bygga de Partier och apparater som behövs för att leda och genomföra det långvariga kriget, att bygga den nya makten fram till erövrandet av makten i varje land, och att dessa folkkrig måste sammanstråla i ett världsfolkkrig mot det imperialistiska världskriget. Det som den nya revisionismens anhängare föreslår är motsatsen; de förnekar den konkreta situationen för att främja en fortsättning av Avakians och de övriga revisionisternas politik med ”styrkeackumulation” och en ”lång period av fredlig kamp” för att skjuta upp revolutionen på obestämd tid. I den nuvarande situationen, när de imperialistiska staterna och alla deras lakejer stärker sin beväpning och intensifierar sitt reaktionära våld, så innebär förespråkandet av en fortsättning av den ”långa perioden av fredligt arbete” ingenting annat än en

kontrarevolutionär och likvidationistisk politik.

Bojkotten av de reaktionära valen

”Endast skurkar eller dumhuvuden kan tro att proletariatet först måste vinna majoriteten i val som genomförs under bourgeoisiens ok, under löneslaveriets ok, och sedan vinna makten. Detta är höjden av dumhet eller hyckleri; det är att ersätta klasskampen och revolutionen med val, under det gamla systemet och den gamla makten”

”Detta är ju den renaste och banalaste opportunist, innebärande att man avsvärjer sig revolutionen i handling fast man samtidigt erkänner den i ord”

(Lenin)

Angående de borgerliga staternas (eller borgarjordägarstaternas) parlament och val, så har kommunisternas ståndpunkt alltid varit tydlig sedan Marx tid: de är verktyg för utsugarklassernas diktatur, och proletariatet kan inte störta dessa klasser och ta makten genom den borgerliga demokratin. För att främja den parlamentariska kretinismen och den revisionistiska tesen om ”styrkeackumulation”, tar revisionisterna vanemässigt några citat från Lenin (ur Radikalismen – kommunismens barnsjukdom) ur sitt sammanhang och förvränger dem för att förneka den konkreta situationen i klasskampen och förhindra proletariatets djärva frammarsch. De fokuserar på vad Lenin lade fram om proletariatets deltagande i de borgerliga parlamenten under en specifik period och under specifika förhållanden, för att förneka inte bara essensen i Lenins ståndpunkt utan även förneka den konkreta situationen idag, d.v.s. de borgerliga parlamentens nuvarande karaktär i perioden av imperialismens allmänna och slutliga kris och reaktionariseringen och fascistiseringen av de reaktionära staterna i alla länder.

Under de första årtiondena av den imperialistiska eran fanns i några länder möjligheten för proletariatet att använda de borgerliga parlamenten för den revolutionära agitationen och propagandan, d.v.s. för att från parlamentets talarstol propagera för den socialistiska revolutionen, störtandet av bourgeoisien och förstörandet av kapitalismen. Om detta är vad ”anti-dogmatikerna” föreslår idag, var föreslår de att göra detta? I vilket parlament i världen skulle ett maoistiskt Kommunistiskt Parti kunna vinna platser och agitera för revolutionen? I verkligheten, när sådana ”parlamentariska kommunister” tillämpar denna metod i praktiken, så är det inte för att agitera för revolutionen utan för att anpassa sin politik efter vad som är acceptabelt för reaktionen, för att sitta kvar på sina poster under

förevändningen om att "ackumulera styrkor" under en "lång period". Efter Oktoberrevolutionen finns det inte ett enda exempel i världen på ett Kommunistiskt Parti som har kunnat använda parlamentet som tribun i revolutionens tjänst, vilket var Lenins avsikt. Vad som däremot finns är massor av exempel på opportunistiska byråkrater som har sålt sig till reaktionen för en grynvallning under förevändningen om att "använda parlamentet som tribun", och i många fall blivit kontrarevolutionärer på platser där revolutionära rörelser uppstått.

Den konkreta situationen idag är att massorna i världen redan håller på att förkasta parlamentarismen och den borgerliga "demokratin". Att förespråka deltagandet i valen (eller "taktiken" att rösta blankt) innebär att svansa efter de mest efterblivna delarna av massorna och stödja bourgeoisien i dess desperata försök att upprätthålla illusionen om "demokrati" och legitimera sin diktatur.

Kommunisternas uppgifter i den proletära världsrevolutionens strategiska offensiv

Alla den nya revisionismens och dess anhängares argument; deras opposition mot folkkrigets allmängiltighet, deras försvar av "taktiken" att delta i val, deras ifrågasättande av Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag, är kopplade till idén att de revolutionära krafterna i världen är "svaga" och att imperialismen är "stark". Som de förrädiska råttorna i den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen i Peru uttryckte det, så förmodas vi befinna oss i "världsrevolutionens reträtt". Revisionisterna tar varje svårighet eller tillfälligt bakslag – såsom den revisionistiska kuppen i Kina, eller kröken i folkkriget i Peru, eller de nuvarande effekterna av den allmänna kontrarevolutionära offensiven – som förevändning för att förneka världsrevolutionens frammarsch och finna sig bekvämt tillrätta i den gamla utsugar- och förtryckarordningen.

Vi marxister, vi marxist-leninist-maoister, ser att det internationella proletariatet och de förtryckta folkens styrkor, trots alla folkmorden, all repressionen, alla de revisionistiska förrädarna och hela den kontrarevolutionära offensiven, går framåt mer och mer i att övervinna svårigheterna. Trots det mörka arbete som gjorts av revisionister som Avakian och Prachandda och den förvirring och splittring som fortsätter att existera i

Partierna, så har vi idag folkkrig och väpnade kamper under maoismens fana i Peru, Indien, Turkiet och Filippinerna. I flera länder finns det nya organisationer som är för att ta till sig och tillämpa maoismen och bygga eller rekonstituera sina Partier, och massiva bondemobiliseringar som upphöjer Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag.

De imperialistiska supermakterna – yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och kärnvapensupermakten Ryssland – förbereder sig mer och mer för ett nytt imperialistiskt världskrig, och alla imperialisterna accelererar sin reaktionariserings- och fascistiseringsprocess; allt detta visar inte att imperialismen är stark, utan att den är svag, rutten och desperat. Revolutionen är den historiska och politiska huvudtendensen idag i världen.

Det är en obestridlig sanning att de subjektiva krafterna, de Kommunistiska Partierna, fortfarande inte är tillräckligt utvecklade för att ge den proletära ledning som behövs överallt, och det är också sant att det finns mycket ideologisk och politisk förvirring och splittring bland massorna. Men vad de påstådda "anti-dogmatikerna" föreslår är inte att med fasthet åta sig uppgiften att lösa dessa problem, utan att ta dem som förevändning för att fokusera på den påstådda "svagheten" och skjuta upp revolutionen på obestämd tid. Vad de i verkligheten förespråkar är kapitulationen.

"I den nuvarande situationen, när de imperialistiska staterna och alla deras lakejer stärker sin beväpning och intensifierar sitt reaktionära våld, så innebär förespråkandet av en fortsättning av den "långa perioden av fredligt arbete" ingenting annat än en kontrarevolutionär och likvidationistisk politik"

Genom att basera oss på den konkreta situationen idag i världen, och inte på falska dogmer och förvrängningar, vet kommunisterna i hela världen att det som behövs är just att krossa och sopa bort hela detta "berg av sopor", av revisionism, opportunism och kapitulationism, i den internationella kommunistiska rörelsen och förena oss under

maoismen. Och maoismen kan inte reduceras till en samling texter från det förra århundradet, utan måste tillämpas på ett skapande sätt på den nuvarande situationen och de konkreta förhållandena i varje land. På så vis kommer klasskampen i varje land oundvikligen att alstra sitt vägledande tänkande och sitt anförarskap. Det är en oundviklig nödvändighet för att kunna bygga de Partier som skall beväpna massorna och leda folkkriget, d.v.s. Partier som måste byggas i grunden för denna uppgift: militariserade marxist-leninist-maoistiska Partier.

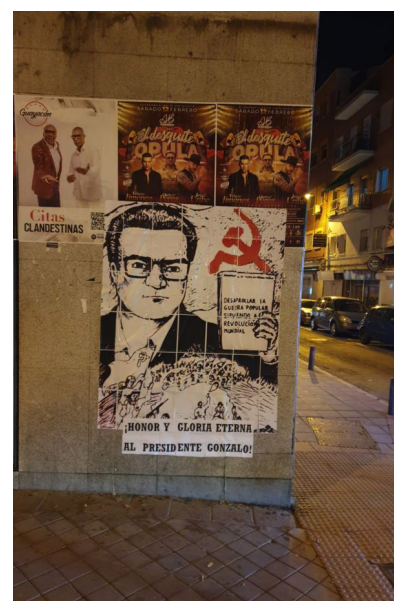
AGITATION OCH PROPAGANDA 2022

Sverige

Barcelona, Katalonien

Madrid, Spanien

VALBOJKOTT 2022

Proletärer i alla länder, förena er!

RÖSTA INTE I BORGARKLASSENS VAL! MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!

VARJE RÖST I VALET ÄR EN RÖST FÖR:

- NATOEXPANSION OCH VÄRLDSKRIG
- REPRESSION, ÖVERVAKNING OCH FASCISTPOLITIK
- FORTSATTA ATTACKER PÅ ARBETARKLASSENS LIVSVILLKOR OCH RÄTTIGHETER

STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG

